

ת"פ 49030/06/18 - מדינת ישראל נגד דורי בן ישראל קריו, שירית בן ישראל, גלית בן ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

לפני כבוד השופטת דנה אמיר

ת"פ 49030-06-18 מדינת ישראל נ' בן ישראל קריו ואח'

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. דורי בן ישראל קריו

2. שירית בן ישראל

3. גלית בן ישראל

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד נדב שחם

ב"כ הנאשמים - עו"ד אבירן אסבן

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה על זיכוי נאשמות 2 ו-3 מביצוע עבירת האיומים בה הואשמו, הרשעת נאשם 1 בביצוע עבירת איומים, והרשעת שלושת הנאשמים בביצוע עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי.

תמצית כתב אישום

1. כתב האישום מייחס לכל אחד מהנאשמים ביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ועבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין.

2. על פי המפורט בכתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום הייתה חגיה בן ישראל (להלן: "**החולה**") או "**המטופלת**") מאושפזת במחלקה מוגברת בבית חולים איכילוב. הנאשמות 2 (להלן גם: "**שירית**") ו- 3 (להלן גם: "**גלית**") הן בנותיה של חגיה, והנאשם 1 (להלן גם: "**דורי**") הוא נכדה. ביום 24.3.2017 בשעה 21:55 לערך הגיעו הנאשמים לבית החולים איכילוב לבקר את חגיה.

3. על פי עובדות כתב האישום, שירית וגלית נכנסו לחדר המוגבר והחלו לצעוק ולדרוש מהאחות לודמילה שתזיז את מיטתה של החולה מעט שמאלה, גלית העליבה אותה ואמרה לה שהיא גולשת בפייסבוק הרוסי במקום לטפל בחולים, שהיא לא משמשת מודל לאחות, ושהם לא בקזאחסטאן אלא במדינה מערבית דמוקרטית. למשמע הצעקות נכנס ד"ר רונן מס לחדר, ביקש להבין את פשר הצעקות אך בתגובה לצעקות הנאשמות יצא מהחדר. נטען כי בנסיבות אלה הגיע למקום המאבטח סטניסלב אשר הזעיק את אחראי המשמרת רועי, ושניהם ניסו להרגיע את שירית וגלית עד שהן הוצאו מהחדר למסדרון לאחר סיום שעות הביקור. למקום הוזמנה משטרה.

4. נטען כי לאחר כחצי שעה הגיע למקום דורי והחל לצעוק שהוא רוצה לראות רופא והוא רוצה הסבר איך סבתו, שהייתה מורדמת ומונשמת, התעוררה. נטען כי בנסיבות אלה, משהסבירה האחות לודמילה לדורי שהרופא יגיע מיד כשיסיים מחויבות כלפי חולה אחר, איים דורי בפניה בפגיעה שלא כדין בחולים המאושפזים בכך שאמר לה: "**תזמינו לפה משטרה, תביאו עוד מאבטחים, אני אשבור פה את כולם**", וכן אמר "**אם אני לא אראה רופא, אני ארצח חולים**", וכן "**אם לא יגיע רופא תוך 10 דקות אני ארצח פה את כולם, את הצוות הרפואי והמטופלים**" וצעק שידאג לפטר אותם, וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה. במקביל נכנסו שוב לחדר שירית וגלית, צעקו שרוצחים את אמא שלהן וגלית צעקה שיזמינו משטרה כי עוד מעט יהיה פה רצח.

5. נטען שבאותן נסיבות, כשהגיעה השוטרת אנה זייצוק (להלן: "**השוטרת אנה**") למקום וביקשה מהנאשמים לצאת מהחדר המוגבר, סירבה שירית לצאת החוצה וצעקה לעבר הצוות הרפואי: "**הצוות הרפואי רוצחים**" וכי בהמשך איימה שירית על השוטרת אנה בפגיעה שלא כדין בפרנסתה בכך שאמרה לה: "**כל הצוות הרפואי רוצחים, את לא עושה את עבודתך כראוי, כל הדבר הזה יגיע לתקשורת ואת תאבדי את מקום העבודה שלך**" בכוונה להפחידה או להקניטה. בנוסף נטען כי בהמשך למתואר, תוך כדי מעצרה המשיכה שירית לאיים בפגיעה שלא כדין בשוטרת אנה בכך שאמרה לה: "**אני אעלה את זה לפייסבוק ולתקשורת ואת תאבדי את מקום העבודה שלך ונגמרה לך הקריירה**" בכוונה להפחידה או להקניטה. עוד נטען כי במהלך מעצרה של גלית (הגם שבמהלך המשפט לא נטען שנעצרה - ד.א.), גלית איימה בפגיעה שלא כדין בגופו ובחיויו של ד"ר רונן מס בכך שאמרה לו: "**אחד מאתנו לא יחיה, אתה או אני**" בכוונה להפחידו או להקניטו.

6. בנוסף, בכתב האישום נטען כי במהלך מעצרו איים דורי בפגיעה שלא כדין בפרנסתה של השוטרת אנה בכך שאמר לה: "**את בטח היית שחמיסטית, את לא מבינה כלום מהחיים שלך, את תאבדי את העבודה שלך ותלכי להיות מאבטחת במקדונלדס**" בכוונה להפחידה, ולצוות הרפואי אמר "**חכו אני עוד אחזור לפה**".

7. נטען כי במעשים המתוארים בכתב האישום התפרעו הנאשמים במקום ציבורי ואיימו.

המענה

8. **במענה לכתב האישום** מיום 19.9.2019, אישרו הנאשמים כי במועד הרלוונטי לכתב האישום המטופלת הייתה מאושפזת במחלקה המוגברת בבית החולים איכילוב והנאשמים שהו בתאריך ובשעה הנקובה במקום.
9. הנאשמים כפרו בכך שצעקו וטענו שהנאשמות 2 ו-3, שירית וגלית, התרגשו מכך שאמן התעוררה לאחר שלושה שבועות בהם הייתה בקומה, והתחננו שיגיע רופא לטפל בה ולבדוק את מצבה לאחר שמנהל המחלקה אמר להן שאמן לא תשוב לחיים. לטענתם, ההתרגשות והתחנונים היו עצומים. הנאשמות אישרו שבשלב מסוים כעסו עליהן. לטענת הנאשמות הרופא התנהג בצורה לא נעימה ויהירה, הוא כנראה נכנס לחדר והן היו נרגשות ולא שמו לב. שירית אישרה שהרופא נכנס אך טענה שלא פנה אליה. הנאשמות אישרו כי הגיעו מאבטחים לחדר וכפרו בכך שהוצאו על ידם, לטענתן הן יצאו מהחדר כשהן נרגשות מאוד, המתינו זמן רב, והזמינו משטרה במקביל.
10. על פי המענה, דורי הגיע למקום אך נטען שלא צעק, וכי הוא אדם גדול ממדים שאמר בקול שברצונו לראות רופא ולהבין מה קורה. הנאשמים כפרו במפורט בסעיף 6 לכתב האישום לפיו דורי איים בפני האחות לודמילה בפגיעה שלא כדין בחולים המאושפזים, בכך שאמר לה: **"תזמינו לפה משטרה, תביאו עוד מאבטחים, אני אשבור פה את כולם"**, וכן כי אמר **"אם אני לא אראה רופא, אני ארצח חולים"**, ו**"אם לא יגיע רופא תוך 10 דקות אני ארצח פה את כולם, את הצוות הרפואי והמטופלים"** ושצעק שידאג לפטר אותם.
11. הנאשמים אישרו ששירית אמרה בהתרגשות שרוצחים את אמא שלהן וחזרה על הדברים. גלית כפרה בטענה שצעקה שיזמינו משטרה כי עוד מעט יהיה פה רצח. הנאשמים טענו שהשוטרת אנה, שהייתה צעירה מאוד, התנהגה בצורה בוטה. שירית כפרה בכך שסירבה לצאת מהחדר אך אישרה שצעקה **"דברים לא קלים"**, וטענה שאין בכך משום עבירה. שירית כפרה בכך שאיימה על השוטרת אנה, טענה שהשוטרת אנה התנהגה בצורה בוטה, ואישרה שאמרה לה שהדברים יגיעו לתקשורת והיא עלולה לאבד את מקום עבודתה, אך לא בנוסח המדויק שבכתב האישום.
12. גלית הכחישה שנעצרה. כמו כן הכחישה שאיימה על ד"ר מס ואמרה לו: **"אחד מאיתנו לא יחיה, אתה או אני"**.
13. דורי אישר שאמר לשוטרת אנה **"כפי שאת מתנהגת את עלולה לאבד את מקום עבודתך"** אך כפר בכך שאיים עליה, והכחיש שאמר לצוות הרפואי **"חכו אני עוד אחזור לפה"**.
14. כפי שעולה מעובדות כתב האישום ומהמענה לו, אין חולק באשר לכך שבמועד הרלוונטי הייתה חגיה בן ישראל מאושפזת בחדר מוגבר בבית החולים איכילוב וכי בנותיה שירית וגלית ונכדה דורי הגיעו למקום, והתפתח דין ודברים בין בני המשפחה לחלק מהצוות הרפואי ולאחר מכן בינם לבין השוטרת אנה (להלן: **"האירוע"**). טרם דיון והכרעה בשאלה האם הוכחו העבירות המיוחסות לנאשמים בכתב האישום במהלך האירוע, וטרם הכרעה בטענות הנוספות אשר עלו, יפורטו להלן עיקרי הראיות הרלוונטיות לצורך הכרעה בפן העובדתי ביחס לאמירות שנטען שנאמרו מפי הנאשמים והן במחלוקת, וביחס להתנהגות המיוחסת להם במהלך האירוע. לאחר בחינה זו, אבחן האם העובדות

שהוכחו מקימות את העבירות שיוחסו לנאשמים. לבסוף, יבחנו טענות ההגנה לעניין הגנה מן הצדק ובכללן לאפליה ואכיפה בררנית, למעצר בלתי חוקי, ולקיומם של מחדלי חקירה ומשמעותם.

סקירת עיקר הראיות הרלוונטיות

15. מטעם המאשימה העידה האחות **לודמילה רוזוב** (להלן: "**האחות לודה/ לודמילה**"), שהייתה האחות

המטפלת בחדר המוגבר בו הייתה מאושפזת המטופלת ואשר תיארה את האירוע:

"הייתי במשמרת בחדר המוגבר, הגיעה בת של מטופלת והתחיל דיון סביב זה שהמיטה עומדת קרוב לשירותים והיא נעלבת בשם אמא שלה שהמיטה בשירותים. העניין הוא שבדרך כלל יש תפוסה מלאה בחדר המוגבר, יש כשבע מיטות, והמיטות עומדות די קרובות אחת לאחרת, זה "Open Space"... אבל יש פתח של כניסה לשירותים, זה לא ממש ליד המיטה, יש מרווח, אבל זו המיטה הראשונה שקרובה לשירותים. הגיעה בת משפחה, הסתכלה על המיטה, אמרה שהמיטה עומדת בשירותים, היא נעלבת בשם אמא שלה, התחילו צעקות והגיעה אחות אחראית משמרת, כן ניסו להזיז את המיטה טיפה, כמה שניתן, כי שוב - זה חולים מורכבים, הם תחת צינורות הנשמה. בזה העניין לא נרגע. הם התחילו להגיד שאמרו על אמא שלהם שהיא צמח אבל היא פותחת עיניים והיא נס רפואי וביקשו לראות רופא... התקשרתי לרופא תורן, ביקשתי שהוא יגיע, הגיע ד"ר רונן מס. הוא ביקש לא לצעוק על האחות. הוא ניסה לדבר עם המשפחה. בהמשך להשתלשלות האירועים הגיעה גם האחות הכללית דבי וגם היה מאבטח..." (עמ' 73 ש' 1-27 לפרוטוקול).

16. על פי עדותה של לודמילה " הם איימו שיפגעו במטופלים, איימו על הצוות, אני הרגשתי לא

בטוחה להישאר בחדר..." (עמ' 73 ש' 33-34 לפרוטוקול). בנוסף פירטה כי נאמר לה ש"**אינה משמשת דוגמא כאחות**" וגולשת באינטרנט במקום לטפל במטופלים וכי "**אמרו שרוצחים את אמא שלהם**" (עמ' 74 ש' 12 לפרוטוקול). לדבריה: "**לגבי מטופלים, אני זוכרת שהנכד נעמד בפתח החדר ואמר שהוא יהפוך מיטות עם חולים, שירצחו מטופלים**" (עמ' 74 ש' 16 לפרוטוקול). גם בהמשך עדותה שבה וטענה כי דורי איים על הצוות הרפואי ואמר שירצח מטופלים. לדבריה, מסרה בהודעתה במשטרה שהנאשמים תקפו שוטרים כי ראתה עימות בין השוטרים למשפחה והנפת ידיים הגם שלא הייתה בחדר באותה העת. לדבריה: "**אמרתי שהם תקפו את השוטרים כי היו הנפות ידיים**" וזו פרשנותה (עמ' 76-77 לפרוטוקול).

17. בכל הנוגע לאיום הנטען בכתב האישום על ד"ר מס מפיה של גלית "**אחד מאיתנו לא יחיה, אתה או אני**" מסרה לאחר שרוענן זיכרונה בהודעתה, כי לאחר שהגיע ד"ר מס למקום וביקש לדבר עם הנאשמים, איימה עליו הבת הבלונדינית (גלית - ד.א.) ואמרה "**אחד מהם יחיה, היא או הוא**" (עמ' 74 ש' 15-24 לפרוטוקול). כשנשאלה בחקירה הנגדית האם שמעה את האיום באוזניה השיבה שאינה זוכרת (עמ' 77 ש' 24-26 לפרוטוקול) ולא הייתה חד משמעית. לדבריה, בעת שנאזקו שירות דורי ונלקחו על ידי המשטרה לא הייתה בחדר אלא ממול. כשנשאלה כיצד אם כך שמעה את הדברים שעל פי כתב האישום נאמרו לאחר שהגיעה המשטרה השיבה "**יכול להיות שזה היה כשעוד היינו בחדר. אני חושבת שזה היה עוד לפני שהגיעו השוטרים**" וטענה כי היו איומים לפני - מבלי להפנות לאמרה ספציפית (עמ' 78 ש' 1-10 לפרוטוקול).

18. עדותה של לודמילה נתמכת בחלקיה העיקריים בעדותו של ד"ר רונן מס (להלן: "**ד"ר מס**"). על פי דבריו, ביום האירוע היה בתורנות, הרופא היחיד המחלקה, והיה אחראי על כלל המטופלים במחלקה. המטופלת הייתה מאושפזת בחדר טיפול מוגבר שהוא אולם קטן בו מאושפזים 6 או 7 מטופלים במצב קשה, חלקם מונשמים וחלקם זקוקים לתמיכה כזו או אחרת. לודמילה הייתה האחות האחראית בחדר המוגבר בעת האירוע. על פי עדותו,

נמסר לו כי החלו חילופי דברים עם משפחתה של המטופלת, אשר דרשה להזיז את מיטתה תוך כדי שימוש בשפה בוטה והערות גזעניות כלפי האחות. ד"ר מס העיד כי הגיע למקום, דיבר עם לודמילה והמשפחה, ולא הבין את הסיבה בגינה רצתה משפחת המטופלת להזיז את המיטה.

19. לדבריו, לאחר מספר דקות חזר לעבוד וטיפל במטופלים חדשים שהגיעו. על פי עדותו נדרש בהמשך ללוות חולה אחר לבדיקת CT. בזמן ליווי המטופל טלפנה אליו האחות לודמילה ומסרה לו כי המשפחה דרשה לראות רופא עכשיו, ולא זכר במדויק את אשר נאמר לו לגבי הצורך בבדיקה, תוך שהבהיר שבדק את המטופלת כשחזר מבדיקת ה-CT וכי לדבריו לא הייתה סיבה לפעולה רפואית בעניינה של המטופלת, גם אם פקחה עיניים, תוך שציין כי לא היה שינוי חד או חדש במצבה גם בימים שלפני האירוע (עמ' 55 לפרוטוקול). על פי עדותו, לדברי לודמילה היה מישהו הקשור למשפחה במקום אשר איים בין השאר לפגוע, לרצוח מטופלים וכן נשמע איום כלפיו (עמ' 46 ש' 7, עמ' 47 לפרוטוקול). ד"ר מס לא התרשם מצורך בהגעתו הדחופה לבדוק את המטופלת והורה להזעיק את הביטחון או המשטרה אם יש צורך.

20. על פי עדותו של ד"ר מס, לאחר זמן קצר, כרבע או חצי שעה שב למחלקה וראה התנהלות של משפחת המטופלת מול המאבטחים ולאחר מכן עם שוטרים, כשבסופו של דבר אחת מבנותיה של המטופלת נעצרה. לדבריו, גלית אמרה לו "אחד מאתנו לא יחיה, אני או אתה" (עמ' 50 ש' 24-27, עמ' 52 ש' 10-13 לפרוטוקול), והדברים נאמרו בטווח שרק גלית והוא שמעו, ולא היה לידם שוטר או "מישהו כזה" (עמ' 57 ש' 15-16, 19-25 לפרוטוקול).

21. אשר לנסיבות מעצרה של שירית מסר ד"ר מס כי ככל שאינו טועה, שירית סירבה לצאת מהחדר המוגבר ולא ניתן היה לטפל בחולים, ובסופו של דבר ראה שהיא מובלת באזיקים מחוץ למחלקה (עמ' 50 ש' 11-14 לפרוטוקול). במהלך חקירתו הנגדית הבהיר כי לא ניתן היה להידרש למטופלים שדורשים טיפול סיעודי כשיש עוד אנשים או משפחות בחדר המוגבר (עמ' 50 ש' 15-18 לפרוטוקול). לדבריו, שירית הייתה צריכה לצאת מהחדר שכן במחלקה נהלים ושעות ביקור מסודרות, כשהשעה הייתה שעת לילה מאוחרת (עמ' 50 ש' 19-23 לפרוטוקול).

22. בעת חקירתו הנגדית של ד"ר מס הגיש הסנגור פוסט שפורסם בפייסבוק של בית החולים איכילוב (נ/2) בו נכתב שד"ר מס הותקף פיזית באירוע. ד"ר מס מסר שאישר את הכתוב, ואמנם לא הותקף פיזית באירוע, אך הרגיש מאוים פיזית ויתכן שלא שם לב לפרט זה בפוסט, ואף ציין כי לא צוינו שמות בני המשפחה (עמ' 56 ש' 1-16 לפרוטוקול). בעדותו הוסיף כי כיום הוא מבין את הסיטואציה הקשה למשפחה, הגם שהדבר אינו מצדיק את התנהגותם, והיה מסיים את העניין בהתנצלות (עמ' 62 ש' 16-21 לפרוטוקול).

23. מטעם המאשימה העידה אחות נוספת, ז'אנה פניקין (להלן: "האחות ז'אנה"), וגם גרסתה תמכה בעדותה של לודמילה ובעדותו של ד"ר מס, ביחס לצעקות בני המשפחה כלפיהם בעת האירוע והיותו אירוע מתמשך אשר הפריע מאוד לחולים. על פי גרסתה:

"...יש לנו חדר מוגבר ושם יושבת אחות, יש שם מונשמים וחולים. אני הייתי בחוץ, בעמדת האחיות, לא בתוך החדר המוגבר. שמעתי שיש צעקות בחדר המוגבר, אז הגעתי לשם ושם עבדה האחות לודמילה. ראינו ששם הייתה משפחה שצעקה שלא מטפלים באמא שלהם, שלא מטפלים טוב, גם צעקו על לודמילה, האחות שעבדה במוגבר, שלא מטפלים טוב באמא שלהם ודרשו את הרופא. באותה משמרת היה ד"ר רונן רופא תורן. התקשרנו, הגיע הרופא רונן וגם צעקו עליו. אני מדברת על ד"ר רונן מס. כולם צעקו והזמנו ביטחון, אחראית משמרת הזמינה ביטחון והביטחון הזמין משטרה. הגיעו ביטחון ומשטרה" (עמ' 63 ש' 11-21 לפרוטוקול).

24. לדברי האחות ז'אנה לאחר שרועננה בהודעתה במשטרה, האירוע היה אירוע מתמשך, שאת אורכו המדויק אינה זוכרת, אשר מאוד הפריע לטיפול (עמ' 63 ש' 33 לפרוטוקול). בעת חקירתה הנגדית מסרה כי האירוע

25. התרחש בין השעות 20:00 ועד 22:30 כפי שמסרה בהודעתה (עמ' 65 ש' 9-8 לפרוטוקול). גם האחות **מלק חגיגזי** (להלן: "**האחות מלק**") העידה לגבי נסיבות האירוע ותמכה בעדויות הצוות הרפואי באשר לצעקות שנשמעו מפי הנאשמים, ואף בעדותה של לודמילה לפיה דורי איים עליה. על פי עדותה של מלק, לודמילה סיפרה לה על דבר האיום מפי דורי ממש במהלך האירוע ובסמוך לביצועו הנטען. גם על פי עדותה של מלק, המדובר באירוע מתמשך, שלדבריה נרגע מעט ואז התלקח שוב. כך על פי עדותה:

"... פתאום היו צעקות בחדר המוגבר, שזה כביכול טיפול נמרץ קטן לחולים לא יציבים... הייתי בחדר תרופות... אני זוכרת את הסיפור שהיה, שהייתה מטופלת ששוכבת, אני מדגימה: נכנסים לחדר המוגבר, יש שבע מיטות בחדר, המטופלת הזאת שכבה בצד הימני של החדר, בקצה, ויש פה דלת של השירותים, יש וילון, שירותים והמיטה שלהם. הווילון הוא מה שמפריד בין המיטה שלה לשירותים. זו הסיטואציה. זכור לי על מה היו הצעקות, המשפחה ביקשה מהאחות לודמילה להזיז את המיטה, לא נעים... יצאתי מחדר תרופות ונכנסתי למוגבר, הסתובבתי ונכנסתי לחדר התרופות בחזרה, כי יש אחראית משמרת וזה התקדם הלאה לאחות הכללית של בית החולים... זכור לי שהיו נכדים, כי אז כשהתקדמו הדברים הבנתי שהמשפחה היא הנכדים, שהיו שני נכדים, היה בחור ובחורה... המשיכו הצעקות והאחות לודמילה שהייתה במוגבר יצאה ואמרה שהיא לא מסוגלת להמשיך לטפל כי הבחור מאיים עליה. אז הזעקנו את ד"ר רונן.. והבנתי גם מרון שהוא מאיים גם עליו... אני לא שמעתי את המילים של האיום, מה שאני שמעתי זה מלודה עצמה... היו שני שלבים, היה סיפור שהיו גם צעקות, יצאנו, הסתכלנו מה יש, אחות אינה או אחראית המשמרת, אולי אינה הייתה אחראית המשמרת, נכנסה, הרגיעה את המצב, טיפלה במצב, וזה נרגע קצת ועוד פעם זה חזר על עצמו, עוד פעם צעקות וכאילו במצבים כאלה אנחנו מתקשרים לאחות כללית של בית החולים, אז הגיעה האחות הכללית..." (עמ' 66 לפרוטוקול).

26. הודעת האחות מלק (ת/17) הוגשה מכח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א - 1971 (להלן: "**פקודת הראיות**") ולפיה האיום מפי דורי היה "**אם לא מביאים לי רופא אני הורג מישהו**" (ש' 24 לת/17). בעת חקירתה הנגדית הבהירה כי לא שמעה את האיום אלא חזרה על מה שסיפרה לודמילה בעת האירוע (עמ' 68 ש' 24-25 לפרוטוקול).

27. בנוסף לעדויות הצוות הרפואי שלעיל העיד מטעם המאשימה מר **סטניסלב ינצ'וק** (להלן: "**ינצ'וק**"), מאבטח בבית החולים אשר נקרא למחלקה בעקבות התנהגותם הנטענת של הנאשמים. על פי גרסתו במשטרה (ת/21) אשר הוגשה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות משלא זכר את פרטי האירוע, לאחר שקיבל קריאה מאחראי המשמרת על "משפחה בעייתית", הגיע למחלקה ושמע צעקות של משפחה של מטופלת בחדר המוגבר על האחיות. ינצ'וק מסר שניסה להרגיע ולהסביר שאסור לצעוק בבית חולים. לטענתו אלה לא הקשיבו וזלזלו בו. באותן נסיבות התקשר לאחראי המשמרת וביקש שיגיע, וכשהגיע ניסה גם אחראי המשמרת לשכנע את המשפחה לחדול מצעקותיהם ואמר כי שעות הביקור הסתיימו. לאחר מכן, יצאו שירות וגלית מהחדר והתיישבו מחוץ למחלקה. על פי גרסתו של ינצ'וק, באותה העת אחראי המשמרת והוא חשבו כי המצב נרגע ועזבו את המחלקה.

28. לאחר כשעה וחצי התקבלה קריאה נוספת והם הגיעו שוב למחלקה, שם ראו גם את דורי אשר איים על הצוות הרפואי. על פי עדותו של ינצ'וק שמע את גלית אומרת "**תזמינו משטרה כי עוד מעט יהיה פה רצח**" (ש' 40 לת/21), ואף היה שלב בו גלית התקרבה לאחות הכללית ואז נאלץ לחצוץ ביניהן (ש' 42-46 לת/21). על פי גרסתו דורי איים על ד"ר מס כשעמד ליד המיטה: "**הוא אמר... אני לא זוכר בדיוק, שאחד מאיתנו לא יצא מפה חי. משהו כזה**" (ש' 52-53 לת/21). עוד הוסיף כי דורי אמר "**תזמינו לפה משטרה תביאו עוד מאבטחים אני אשבור פה את כולם**" (ש' 63-64 לת/21), ואף נאמרו אמירות גזעניות כלפי הצוות הרפואי ממוצא רוסי, וצעקות "**גועל**

- נפש, בני זונות, אתם מפגרים, מטומטמים** (ש' 69-70 לת/21). לדבריו, לאחר שניסיונות להרגיע את הנאשמים נכשלו, נאלץ אחראי המשמרת להתקשר למשטרה. לבית החולים הגיעה השוטרת אנה ושוטר נוסף שניסו להרגיע את הנאשמים, ללא הצלחה. לדבריו **"אם לא היינו שם זה היה מגיע לאלימות פיזית, 100 אחוז"** (ש' 78 לת/21).
29. מטעם ההגנה הוגשה בהסכמה גם הודעתו של אחראי המשמרת מאבטח בית החולים שנכח באירוע, **רועי רוגל (נ/5)** (להלן: **"רועי"**), התומכת בחלק מדברי עדי המאשימה. על פי דבריו, בשעה 20:30 לערך ביום האירוע קיבל שיחה מהמחלקה הפנימית כי ישנה משפחה שצועקת וגורמת לבעיות. כשהגיע למקום הבחין בהפרת סדר במחלקה כשהנאשמים צועקים ומפריעים. על פי הודעתו, בשיחה עם האחיות הכללית דבי הבין כי אדם בשם דורי אמר שאם לא יגיע רופא מיד **"עוד 10 מאבטחים לא יעזרו לה"** (ש' 5 לנ/5). רועי מסר כי ניסה לדבר עם הנאשמים אך הם המשיכו, במילותיו, בכל מיני טענות משונות כלפי הצוות הרפואי. בנסיבות אלה הזמין משטרה למקום, כשעד להגעתה שימש חוצץ בין הנאשמים לצוות הרפואי.
30. עדת תביעה נוספת היא **רס"ר אנה זייצוק** אשר הגיעה למקום לאחר שהוזמנה משטרה ופגשה באחות לודמילה, ובאחות הראשית אינה. דוח הפעולה שערכה הוגש וסומן **ת/1**.
31. בעת הסיכומים ביקש ב"כ המאשימה כי אמרותיה של האחיות הראשית אינה, ממנה לא נגבתה הודעה בעת החקירה, וכפועל יוצא היא אף לא הייתה עדה במשפט, יתקבלו כראיה לפי סעיף 9 ו-10 לפקודת הראיות. אזכיר כי טענת הסנגור מתחילת המשפט הייתה לכשל חקירתי בהקשר זה (ביחד עם כשלים נוספים), והוא אף עתר בתחילת המשפט לקבלת פרטי האחיות אינה ודבי מכוח סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: **"החסד"פ**), כדי לבחון האם לזמן כעדות הגנה. בדיון ביום 3.12.2020, בעמ' 89 ש' 27-30 לפרוטוקול מסר כי דיבר עם אינה ודבי וכי הן **"אינן זוכרות"**.
32. הופתעתי מאוד מעתירת המאשימה להסתמך על הדברים שנרשמו **בת/1** על ידי השוטרת אנה מפיה של אינה מכוח סעיפים 9 ו-10 לפקודת הראיות בנסיבות הנדונות, גם להשקפתי נפל במקרה זה מחדל חקירה משלא נגבתה הודעה מאינה, שהיא עדת ראייה רלוונטית לאירוע (ונראה שגם המאשימה סבורה כך), והיא לא זומנה כעדת תביעה על ידי המאשימה, ולא ניתן כל הסבר מניח את הדעת על ידי המאשימה בהקשר זה כנדרש (ראו והשוו: ת"פ (מחוזי - ים) 11351-12-11 **מדינת ישראל נ' מריה סנטנר** (10.9.2012) שם ציינה השופטת פרידמן פלדמן כי כדי להכשיר אמרה מכוח סעיף 10 לפקודת הראיות על המאשימה להוכיח כי אין להביא את העד למשפט משום שהוא נפטר או תשוש או חולה או נעדר מן הארץ. ראו גם פ"ח (מחוזי חי') 3024/06 **מדינת ישראל נ' רוני בן יוסף פרץ** (2.12.2007)). גם אם ניתן להתווכח ולטעון שלפי גישה אחרת, גם אם לא בוסס שלא ניתן להביא את העד למשפט משום שנפטר או תשוש או חולה או נעדר מהארץ, המדובר בראיה קבילה לאמיתות תוכנה מכוח סעיף 10 לפקודת הראיות - בנסיבות מחדל החקירה שנפל, כשאף נותר עוד לקבוע את משמעותו, אינני מוצאת ליתן כל משקל לדברים שנרשמו **בת/1** מפי אינה, גם מטעמי צדק והגינות, משלא ניתנה להגנה ההזדמנות להעמיד את גרסתה של אינה במבחן החקירה הנגדית בשל מחדל חקירתי. להשקפתי, מוטב היה לו בקשה זו כלל לא הייתה מתבקשת, בשים לב להקפדה הנדרשת (גם מהמאשימה) על הליך הגון לנאשמים.
33. ועתה נפנה לסקור את יתר המפורט **בת/1**, שנערך על ידי השוטרת אנה לפיו לאחר שדווח לה כי ישנן 4 קריאות בגין אירוע הפרת סדר בבית חולים איכילוב הגיעה למקום והקב"ט רועי ליווה אותה לאחד החדרים בו פגשה באחיות אינה ולודמילה. על פי **ת/1**, כשהחלה לשוחח עם האחיות ניגשה אליה אישה עם שיער שחור (שירית - ד.א.) ואמרה שהזמינה משטרה למקום. השוטרת אנה ביקשה שתמתין ושירית חזרה למיטת המטופלת כשהיא אומרת **"כולם רוצחים פה"**. השוטרת אנה ביקשה כי תשמור על שפה נאותה ותמתין בסבלנות, והזהירה אותה כי אם תפר את הסדר במקום תיעצר. על פי דוח הפעולה, האחיות לודמילה מסרה כי הנאשמות השמיעו קריאות גזעניות כגון: **"אתן רוסיות מגעילות, עם הפייסבוק של רוסים שלכן"**, צעקו והפרו את הסדר. עוד מסרה לה כי היא חוששת להיות בעיקר עם

הגבר בחדר, חשה מאוימת ופחדת ממנו, וכי הוא הניף ידיים וצעק. לשאלתה מסרו שתי האחיות כי הן מעוניינות להגיש תלונה במשטרה, חוששות ולא רוצות שהנאשמים יישארו במקום. השוטרת אנה קיבלה הנחיה להוביל לתחנה את דורי שאיים על האחיות.

34. על פי דוח הפעולה ניגשה השוטרת אנה לשירית שהייתה ליד מיטת המטופלת וביקשה שתספר לה מה קרה. שירית הלינה על כך שהשוטרת ניגשה קודם לאחיות וטענה שהיא זו שהתקשרה למשטרה ראשונה, הוציאה פנקס מתיקה וטענה שרשמה את שקרה. השוטרת אנה ציינה כי שירית חזרה על האמירות לפיהן הצוות הרפואי רוצח אנשים והיא ביקשה ממנה לשמור על שפה נאותה, ולהתלוות אליה מחוץ לחדר, שם חיכתה גלית, כדי שתוכל לשוחח עם שתיהן. ברחבת המחלקה סמוך לקבלה פגשו השתיים בגלית. השוטרת ביקשה שיקראו לדורי, ושירית וגלית מסרו לה שהוא הלך לקרוא לרופא ולשוחח עם דובר בית החולים. כשהגיע דורי ניגשה אליו השוטרת וביקשה שיתלווה אליה ואל משפחתו כדי לברר את שהתרחש במקום. לטענת השוטרת, דורי מיד הניף בידו ואמר שסבתא שלו מאושפזת והוא לא הולך לשום מקום. לאחר שהסבירה לו שוב שעליו להתלוות אליה על מנת לברר את שהתרחש באירוע אמר שהוא לא הולך לשום מקום ואם היא רוצה שתבוא איתו.

35. צוין כי בשלב זה ניגש הקב"ט ומסר לה שמנהל בית החולים שוחח עם האחיות הראשית בטלפון ואמר שרק אדם אחד יכול להתלוות למטופלת בכל רגע נתון ולא מעבר לכך. דורי נכנס לחדר המטופלת, וכשהשוטרת מנסה לשוחח עמו נכנסה שירית והחלה להתלהם, אמרה שוב שהצוות הרפואי רוצחים, וכי השוטרת לא עושה את עבודתה כראוי, כל הדבר הזה יגיע לתקשורת, והיא תאבד את מקום עבודתה. השוטרת אנה ביקשה משירית לצאת והסבירה שעל פי הוראות בית החולים רק אדם אחד יכול להיות ברגע נתון בחדר. אז נצמדה שירית למיטת המטופלת ואמרה שאינה הולכת לשום מקום. השוטרת אנה ציינה כי במהלך האירוע הנאשמים הרימו את קולם ללא הפסקה, צעקו והפרו את הסדר. עוד ציינה כי זיהתה שדורי מצלם בטלפון הסלולרי שלו את המתרחש. בשלב זה הזהירה את שירית שהיא מפרה את הסדר בבית החולים, וכי אם תמשיך כך ותפריע לה בטיפול באירוע תיעצר. על פי **1/ת** שירית המשיכה בשלה תוך שצעקה **"את לא ראויה להיות שוטרת את תוקפת אותי, אל תגעי בי"**. לאחר שניסתה השוטרת אנה למנוע משירית להתקדם לכיוון המטופלת, תוך הסבר כי קיימת הוראה מהנהלת בית החולים לפיה בכל רגע נתון יכול להיות רק מלווה אחד עם המטופלת בחדר, כששירית מסרבת לשתי פעולה, הודיעה לה השוטרת אנה שהיא עצורה בגין הפרת הסדר בבית החולים.

36. על פי **1/ת** תחילה הניפה שירית בידה בחוזקה כשהשוטרת אנה אזקה את ידיה מאחורי גופה, אך לאחר שהסבירה שירית כי יש לה בעיות בגב והשוטרת אנה עזבה את אחיזתה וביקשה ממנה להירגע, העבירה שירית את חפציה לגלית והתלוותה אליה לניידת. על פי **1/ת** בזמן ההליכה לניידת אמרה שירית לשוטרת אנה שהיא תאבד את מקום עבודתה במשטרה, שהקריירה שלה נגמרה, ושהיא **"תעלה את זה לפייסבוק ולתקשורת ול-CNN"**. לאחר ששירית הובלה לתחנת המשטרה, חזרה השוטרת אנה למחלקה, שם זיהתה את ד"ר מס אשר מסר לה שהוא מעוניין להגיש תלונה. השוטרת אנה ניגשה לחדר המטופלת שם זיהתה את דורי, הודיעה לו שהוא עצור בגין הפרת סדר ואיומים וביקשה שיתלווה אליה לתחנה. על פי **1/ת** בעוד דורי מובל מחוץ למחלקה, הסתובב ואמר **"חכו אני עוד אחזור לפה"**. בנוסף על פי **1/ת**, במהלך החיפוש על גופו של דורי אמר לשוטרת אנה שמזל שלא הביא איתו את האמל"ח שלו היום. **בת/1** אף צוין כי כשהיה בתא המעצר בתחנה העיר דורי מספר הערות לשוטרת אנה וביניהן אמר **"את בטח היית שחמיסטית את לא מבינה כלום מהחיים שלך, את תאבדי את העבודה שלך תלכי להיות מאבטחת במקדונלדס"**.

37. בעדותה בבית המשפט חזרה השוטרת אנה על שפירטה בדוח הפעולה (**1/ת**), מסרה כי שירית צעקה **"כולם רוצחים"** ובתגובה הזהירה אותה כי אם תפר את הסדר היא תיעצר (עמ' 30 ש' 9-19, עמ' 29 ש' 22-34 ועמ' 31 ש' 4-9 לפרוטוקול). בעדותה חזרה וטענה ששירית איימה על מקום עבודתה (עמ' 31 ש' 23 לפרוטוקול),

וכשעומתת עם הטענה ששירית אמרה שהיא תאבד את מקום עבודתה כש"כל הדבר הזה יגיע לתקשורת" מסרה שלא קשרה את התקשורת לפיטוריה (עמ' 31 ש' 24-34 לפרוטוקול). כשנשאלה מדוע עצרה את שירית מסרה שביקשה משירית מספר פעמים להירגע, דיברה עמה בסבלנות והזהירה אותה מספר פעמים שלא להפר את הסדר, וכשביקשה ממנה להתלוות אליה מחוץ לחדר על מנת שתוכל לתחקר אותה בצורה מסודרת, הניפה שירית את ידיה, צעקה והתלהמה. לטענתה, מכלול הדברים יצר אי סדר ושירית לא שיתפה פעולה אף בעת מעצרה (עמ' 34 ש' 17-24 וש' 30-32 לפרוטוקול). כשנשאלה מהו סוג העבירה שביצעה שירית השיבה כי הפרה את הסדר הציבורי (עמ' 34 ש' 34 ועמ' 35 ש' 5-6 לפרוטוקול).

38. עדותה של השוטרת אנה משתלבת ותומכת בעדות יתר עדי התביעה, ואף מלמדת על הלך הרוח באירוע והפרת סדר מצד הנאשמים. עדותה אף נתמכת בסרטון שהוגש כחלק מנ/7. גם בראי עדותה יבחנו הטענות למעצרה הבלתי חוקי של שירית בסוף הכרעת הדין. בחנתי את המסמך שצורף לתיק על ידי ההגנה בדבר עמדת מח"ש בקשר לתלונה שהגיש הסגור כנגד השוטרת אנה בגין פוסט שכתבה בפייסבוק שאינו קשור לענייננו, המעיד לטענת ההגנה על מדיניות מח"ש בכל הנוגע לעבירת איומים, אך אינני מוצאת כי יש בכך כל רלוונטיות, בשים לב לכך שעובדות המקרה דן שונות לחלוטין גם בקשר לסוג ואופן האיום הנטען, ואינני מוצאת צורך להרחיב מעבר לאמור.

גרסאות הנאשמים

39. כפי שיפורט להלן, מהודעתה ועדותה של שירית עולה כי חלק מהעובדות בכתב האישום מוסכמות עליה, הגם שאינה רואה בדברים שאמרה כל איום, בפיה טענות רבות כנגד אופן ההתנהלות והטיפול של הצוות הרפואי באמה ובבקשות המשפחה באירוע. על פי דבריה של שירית בהודעתה במשטרה ת/19, אימה המטופלת הגיעה לבית החולים איכילוב כשהיא מצויה בקומה לאחר שבוצעה בה החייאה כשבועיים לפני יום האירוע. ביום האירוע, כשנכנסה לחדר בו שהתה אימה הבחינה כי מיטתה אינה במקומה, ופנתה לאחות בבקשה להזיז את המיטה. לטענתה, האחות גלשה ב"פייסבוק הרוסי", אמרה לה שהיא לא משרתת ולא הסכימה להזיז את המיטה. לאחר מכן הגיעו עוד שתי עובדות של המקום שהזיזו את המיטה. שירית מסרה שהחלה לדבר אל אימה בקול חזק והיא התעוררה, כשבזמן זה האחות שהיו בחדר צעקו עליה. לדבריה, דרשה שיקראו לרופא שיבדוק את אימה ונענתה כי אין כרגע רופא במחלקה, אז הרימה את קולה ודרשה בשנית שאימה תיבדק על ידי רופא.

40. שירית מסרה שלאימה יצאו הפרשות מהפה, והיא דרשה מהאחות לנקות את אימה. עוד מסרה כי לאחר מכן הגיעה שוטרת למקום שדחפה אותה ודרשה ממנה לצאת מהחדר, והיא הרגישה מוטרת מינית. לדבריה, השוטרת מסרה לה שלפי הנחיית מנהל בית החולים לכל מטופל יכול להיות מלווה אחד בכל עת בחדר, ובשלב זה אמרה לשוטרת שתוציא את שאר האנשים מהחדר קודם כי לא מסכימה להיות מקופחת. לטענתה, השוטרת התעלמה ממנה למרות שציינה בפניה מספר פעמים כי היא זו שיזמה את הפנייה למשטרה, כשחשה שהשוטרת מוסטת על ידי הצוות הרפואי. לטענת שירית כשד"ר מס, שהוא הרופא שסרב לטפל באימה, אמר לה שהיא דעתנית הרגישה שהערה זו הייתה סוג של הטרדה מינית. שירית ציינה כי שמעה את דורי צועק "אני רוצה רופא, אני רוצה רופא. יש לכם חמש דקות להביא רופא או שאני פונה לדובר".

41. בעדותה בבית המשפט מסרה שירית כי ביום האירוע הגיעה עם אחותה גלית לבית החולים והבחינה כי מיטת האם "זרוקה" לכיוון השירותים. לדבריה כל החדר היה מסודר ורק מיטת אימה נראתה כמו "ערימת אשפה". בנסיבות אלה פנתה לאחות לודמילה וביקשה שתסדר את המיטה. ולטענתה, זו השיבה לה שתעשה זאת בעצמה שכן היא אינה משרתת וזה לא תפקידה (עמ' 99 ש' 11 לפרוטוקול). לטענתה, האחות לודמילה עמדה בעמדת הפיקוד, לא הסתכלה על המחשב אלא גלשה ב"פייסבוק הרוסי" במכשיר הטלפון שלה (עמ' 99 ש' 26-28 לפרוטוקול). שירית מסרה שהרגישה תסכול וחוסר אונים, ועקב בעיה רפואית בגבה אף לא יכולה הייתה להתכופף ולסדר בעצמה. עוד שיתפה בהרגשתה כי אם לא תצליח להניע את אימה היא "תתאיד" (עמ' 99 ש' 15-19 לפרוטוקול). כשנשאלה מדוע

לא פנתה לסניטר השיבה כי לא זזה ממיתת אימה ולא ידעה מי עושה מה ולכן פנתה לדמות הראשית שאחראית על החדר (עמ' 99 ש' 23-24 לפרוטוקול).

42. שירת מסרה כי המשפט עליו חזרה במשך האירוע הוא כי רוצחים את אימה (עמ' 100 ש' 3-1 לפרוטוקול). לדבריה הרגשתה כי "רוצחים" את אימה הלכה והתגברה ככל שעברו הימים ולא דווקא החלה ביום האירוע (עמ' 100 ש' 13-15 לפרוטוקול). לטענתה, האירוע הראשון, כפי שהגדירה אותו, הסתיים כשנכנסה האחות דבי לחדר המוגבר, והיא וגלית יצאו החוצה (עמ' 100 ש' 11-12 לפרוטוקול). לאחר מכן בשעה 21:30 לערך חזרה עם גלית לחדר על מנת להיפרד ואז הבחינה שידיה של אימה נפוחות ומחוררות. לאור המחזה אותו הגדירה כ"מכוער ומזעזע" החלה לצעוק על אימה. אז, לטענתה, אימה התעוררה והיא אף תיעדה זאת באמצעות הטלפון הסלולרי שלה (עמ' 101 ש' 3-11 לפרוטוקול) (נ/7). לדבריה, באותן נסיבות ביקשה מהצוות הרפואי שיגיע רופא שיבדוק את אימה, ונענתה כי הרופא עסוק והוא יגיע כשיתפנה (עמ' 101 ש' 24-26 לפרוטוקול). לאחר כשעתיים הגיע הרופא, ולדעתה האחות לודמילה ענתה לה כפי שענתה כי כעסה על דבריה לפיהם היא עסוקה בפייסבוק הרוסי. על פי עדותה, בעקבות המתואר טלפנה שירת למשרה, מסרה שרוצחים את אימה, וביקשה שיבואו מהר. לדבריה, השוטרת שהגיעה לא התייחסה אליה ואל גלית והשיבה להן **"בנות אני אדבר איתכן אחר כך"** (עמ' 102 ש' 13-24 לפרוטוקול). לדברי שירת אמרה לשוטרת אנה שתעלה את הסרטון המתעד את התנהלותה לפייסבוק, כפי הרבה סרטונים שהיא מצלמת וטענה שאין המדובר באיום (עמ' 103-104 ש' 31-34 לפרוטוקול). עוד הוסיפה שאמרה שתגיש תלונה במח"ש וגם בכך אין איום, והיא אף הגישה תלונה נגד השוטרת (104 ש' 4-6 לפרוטוקול).

43. על פי עדותה של שירת, היא התעכבה בחדר לאחר שהשוטרת אנה ביקשה ממנה להתלוות אליה משום שניסתה להסביר לה את שהתרחש על מנת שתגרום לכך שרופא יבוא לבדוק את אימה (עמ' 103 ש' 26-30 לפרוטוקול). עוד בהקשר זה מסרה שכשהשוטרת אנה הגיעה היא הייתה מחוץ לחדר והשוטרת היא זו שאמרה לה להיכנס, ולאחר מכן ביקשה ממנה לצאת (עמ' 105 ש' 16-18 לפרוטוקול). כשנשאלה בחקירתה הנגדית האם אמרה את המיוחס לה בסעיף 9 לכתב האישום: **"כל הצוות הרפואי רוצחים, את לא עושה את עבודתך כראוי. כל הדבר הזה יגיע לתקשורת ואת תאבדי את מקום העבודה שלך"** השיבה כי אמרה שרוצחים את אימה (עמ' 106 ש' 8-13, 21-27 לפרוטוקול). כמו כן אישרה שיתכן שאמרה לשוטרת אנה שהיא אינה עושה את עבודתה כראוי (עמ' 106 ש' 28-29 לפרוטוקול). בנוסף אישרה כי אמרה לשוטרת אנה שתעלה פוסט בפייסבוק ותביא את הסיפור לרשתות הטלוויזיה CNN ו-BBC, וכי השוטרת עלולה לאבד את מקום עבודתה (עמ' 107 ש' 1-3 לפרוטוקול). שירת הדגישה כי לא אמרה לשוטרת שתדאג שיפטרו אותה אלא שהיא **"תעלה את זה לפייסבוק"** במטרה ש**"כל העולם ידע"** שאנשים מסיימים את חייהם בגלל רשלנות רפואית (עמ' 107 ש' 19-27 לפרוטוקול).

44. מבחינת גרסתה של **גלית** עולה כי גם בדבריה אישור לחלק מהפרטים עליהם העידו עדי התביעה. בהודעתה **4/ת** מסרה גלית כי ביום האירוע בשעה 19:00 לערך הגיעה עם שירת למקום, ולפני שנכנסה לחדר בו הייתה מאושפזת אימה אמרה שלום לאחות שלטענתה הייתה עסוקה ב"פייסבוק הרוסי". לאחר ששהו עם אימן כחצי שעה יצאו הנאשמות מהחדר ודיברו ביניהן, ובזמן הזה עבר במקום ד"ר מס, הרופא היחיד שהיה במחלקה באותה העת. לאחר כחצי שעה חזרו השתיים על מנת להיפרד מאימן, אז ראתה שירת כי מיטתה של אימה עקומה וזרוקה ושיש ארון חפצים זרוק צמוד למיטה. לדבריי גלית שירת שאלה את האחות מה קרה ואם אפשר לסדר את המיטה, ונענתה בשלילה. לטענתה, האחות אמרה כי היא לא מסדרת מיטות, היא זו שקובעת איך המרחב יראה על מנת שיהיה לה נוח ולא לחולה, והיא לא חייבת לה דבר.

45. על פי גרסתה של גלית, בעקבות הוויכוח בין שירת לאחות הגיעה אחות נוספת מלווה בכוח עזר אשר סידרו את המיטה של המטופלת. אז, הגיע ד"ר מס לחדר, פנה אליה ואל שירת ואמר להן שהוא האחראי ושלא

ירעישו. למשמע הדברים, לטענתה, אימה התעוררה והחלה למצמץ בעיניה, שירית החלה לשאול את אימה שאלות ואף צילמה זאת. לדברי גלית, באותן נסיבות הרגישה כי אינה יכולה לעמוד בעומס הרגשי והלכה לשבת בכורסה בצד החדר. בכל הזמן הזה, לטענתה, האחות האחראית גלשה ב"פייסבוק הרוסי". שירית דרשה כי האחות וד"ר מס יגיעו אך שניהם סרבו ואף נאמר להן על ידי הצוות הרפואי כי אם יצאו מהחדר יגיע הרופא.

46. גלית מסרה שהוזמנה אבטחה וכי שירית אמרה לאחד המאבטחים בשם סטס שיחשוב כיצד היה מרגיש אם היה מדובר באמא שלו, והוא השיב שאין לו הורים וזה לא מעניין אותו. עוד טענה כי בזמן הזה המאבטח אמר לה **"מי את מי את בכלל. את ד"ר מי את בכלל"**. לדבריה, בנסיבות אלה יצאה עם שירית והן ישבו בחדר האוכל במשך כשעה וחצי כשבמהלך הזמן הזה האחות הראשית וד"ר מס חלפו על פניהן מספר פעמים ולא ניגשו אליהן. בשלב זה שירית החליטה להתקשר למשטרה ולבקש כי יבואו להציל חולה שאינו מטופל. לטענת גלית, ד"ר מס עזב את המחלקה לשעה והפקיר את החולים בזמן שליווה חולה אחר לבדיקה. לפני שהתקשרה למשטרה התקשרה שירית לבנה דורי וביקשה שיגיע לבית החולים, כשהגיע דורי הוא נכנס לחדר המטופלת, ראה את הסרטון שצילמה שירית ודרש מהאחיות שהיו בכניסה לחדר שיקראו לרופא. לטענתה, דורי הבחין כי ידיה של סבתו תפוחות מבצקות ומלאות בועות מים. לטענת גלית, מבחינה רפואית היא לא יכולה לצעוק ושירית ודורי לא צועקים אף פעם, ושלושתם דרשו שיגיע רופא בקול רם, ויצאו מהחדר. דורי התקשר לשירית ומסר לה שדיבר עם דובר בית החולים איכילוב שאמר כי הוא ידאג לטיפול במטופלת.

47. על פי גרסת גלית, בשלב זה הגיעו שוטר ושוטרת למקום. השוטרת פנתה אליה ואל שירית והתייחסה אליהן כ"בנות", שאלה אותן שאלות, ואז הלכה לשוחח עם האחיות. לטענת גלית, זוג השוטרים שהגיעו חשבו בתום לב כי נציג בית החולים הוא זה שהתקשר למשטרה. לדבריה, שירית דורי והיא, ביחד עם השוטרים, ניגשו חזרה לחדר המטופלת. גלית ודורי אמרו לד"ר מס כי אינו ממלא את מודל הרופא, וגלית אמרה לאחות כי אינה ממלאת את מודל האחות. לטענתה לא העליבה או השפילה ולא איימה. לאחר מכן יצא דורי מהחדר וביקש מגלית שתצא גם היא. לטענתה, כשישבה בחוץ, כ-10 מטרים מהחדר, לא ידעה מה התרחש בחדר ופתאום שמעה את שירית צועקת **"את מכאיבה לי"**. אז, רצה לחדר והבחינה שהשוטרת אנה אוקת את שירית בידיה. היא ליוותה את שירית ודורי נשאר בחדר עם סבתו.

48. כשנשאלה גלית כיצד דרש דורי שיגיע רופא השיבה כי אמר **"תביאו רופא תביאו רופא"** והוסיפה כי הוא לא צעק אך יש לו קול בס ולכן שמעה אותו. גלית הכחישה כי צעקה, התפרעה והעירה הערות גזעניות כלפי אנשי הצוות הרוסים. עם זאת מסרה כי **"אחות הפייסבוק הרוסי"** סירבה לתת לה את שמו של הרופא והיא השיבה לה **"אנחנו לא בקזחסטן אנחנו במדינה מערבית דמוקרטית ליברלית שבה יש זכויות לחולה ולמשפחתו"**. לטענתה, בכל פעם שפקיד ציבור מסרב לתת לה מידע על פי חוק היא אומרת לו את המשפט **"אנחנו לא בקזחסטן"**. גלית הכחישה כי צעקה **"תזמינו משטרה כי עוד מעט יהיה פה רצח"** וכן הכחישה כי אמרה לד"ר מס **"אחד מאתנו לא יחיה אני או אתה"**. לטענתה, מספר ימים קודם לכן הסביר להן ד"ר מס את הסיטואציה בה נמצאת אימן ואמר לשירית שהיא לא נחמדה ודעתנית, ושירית אמרה לה שהיא מרגישה שהוא אלים.

49. בעדותה בבית המשפט הדגישה גלית כי לפני האירוע המתואר סבלה אימה המנוחה מזיהום שנגרם לה בבית החולים, ולטענתה המיטה בה שכבה הייתה זרוקה לכיוון השירותים. לדבריה אף הייתה פסולת על רצפת החדר בצד המיטה בדמות צינוריות, מזרק וגומי משומשים. בנסיבות אלה פנתה שירות לאחות לודמילה וביקשה שתבוא לסדר את המיטה, ונענתה **"זה לא העבודה שלי, זה לא התפקיד שלי, אני לא משרתת, אני לא רוצה לעשות את זה. לי זה נוח הסיידור הזה כי יש לי מרחב וזה לא חשוב המרחב של החולה או המרחב שלכם"** (עמ' 111 ש' 5-7 לפרוטוקול). לטענתה לודמילה הייתה בעמדת האחיות עם הגב למיטה של אימה עם מכשיר הטלפון הסלולרי שלה ביד, גלשה ב"פייסבוק הרוסי" ואמרה לשירות ולה שהן מפריעות לה לטפל בחולים (עמ' 110 ש' 16-28 לפרוטוקול). לדבריה, לאחר שביקשה להזיז את המיטה אמר לה ד"ר מס **"אני המנהל כאן הערב ואתן תשתקו"** והניח את האצבע על פיו (עמ' 112 ש' 30-31 לפרוטוקול). גלית שיתפה כי הרגישה אין-אונים, ייאוש, **"שאין לה עם מי לדבר"** (עמ' 111 ש' 15-18 לפרוטוקול).

50. גלית מסרה כי לאחר ששירות דיברה לאימה והיא התעוררה, הרגישה שרגליה לא נושאות אותה והלכה לשבת על כורסה רחוקה. לאחר מכן יצאו מהחדר, הרגישו שאין ביכולתן לסייע לאימן, ולדבריה **"היינו ילדות מיואשות שאמא שלהן אולי תמות ואנחנו לא יכולות לעשות כלום..."** וחוו תחושת חוסר אונים. אז הציעה שירות שיתקשרו למשטרה. לטענת גלית, שירות התקשרה פעמיים למשטרה ועבר זמן רב לפני שהגיעה משטרה למקום (עמ' 113 ש' 5-13 לפרוטוקול).

51. גלית מסרה שאמרה לד"ר מס **"אמא שלי תחיה על אפך ועל חמתך"** (עמ' 113 ש' 32-33 לפרוטוקול) ולטענתה איש מלבדו לא שמע אותה אומרת את הדברים (עמ' 114 ש' 1-2 לפרוטוקול). כשנשאלה האם אימה על ד"ר מס השיבה בשלילה והכחישה שאמרה לד"ר מס **"אחד מאיתנו לא יחיה - אתה או אני"** (עמ' 114 ש' 10-11, עמ' 116 ש' 2-4 לפרוטוקול). גלית אישרה שאמרה ללודמילה שהיא ב"סמארטי" וב"פייסבוק הרוסי", וכן כשלודמילה סירבה לתת לה את שמו של ד"ר מס אמרה לה **"אנחנו לא בקזחסטן, אנחנו במדינה מערבית ודמוקרטיה ואת מחויבת לשלט שתלוי מאחוריך"** (עמ' 114 ש' 20-28 לפרוטוקול). גלית הכחישה שאמרה שיזמינו משטרה כי עוד מעט יהיה פה רצח, והוסיפה כי בכל האירוע המתואר בכתב האישום לא השתמשה במילה "רצח" (עמ' 115 ש' 20-26 לפרוטוקול).

52. אשר לגרסתו של דורי, על פי הודעתו הראשונה מיום 25.3.2017 (ת/18), אימו שירות התקשרה ואמרה לו שסבתו התעוררה לאחר שהייתה שבועיים "מורדמת מונשמת". דורי הגיע לבית החולים והבין שאימו מחכה במשך 3 שעות לרופא, במילותיו **"אז כן, צעקתי קצת אני לא אסתיר את זה"** (ש' 11 לת/18). לטענתו צעק לאחיות שהוא ידאג שיפטרו אותן ואף דיבר עם דובר בית החולים. כן מסר שאמר לאחראי האבטחה שבשביל לפנות אותו הוא יצטרך קצת יותר מארבעה מאבטחים (ש' 16-18 לת/18). דורי טען כי למעט הרמת הקול לא איים על איש (ש' 18 לת/18). על פי גרסתו, בנסיבות אלה הגיעו קב"טים למקום ולאחר מכן שוטרים שעצרו אותו ואת אימו. בהודעתו, הכחיש דורי שאמר שאם לא יביאו רופא הוא ירצח את כולם (ש' 20-22 לת/18) וכן כי התקרב לרופא בצורה מאיימת והפריע להתנהלות המחלקה והוסיף **"הדבר היחיד שעשיתי זה צעקתי, וגם איימתי שאני אדאג שיפטרו אותם, אבל בסיטואציה שהייתי בה זה היה לגיטימי"** (ש' 25-27 לת/18). ועוד הוסיף: **"אולי אני לא תמיד בוחר בקפידה את מילותיי, אבל אף אחד לא הותקף"** (ש' 30 לת/18). דורי אישר שאמר לצוות הרפואי שהוא **"עוד יחזור לשם"** אבל לא כאיום (ש' 29 לת/18).

53. **בת/5**, הודעתו השנייה מיום 27.3.2017, שב דורי ואישר כי צעק והוסיף כי לצעוק בבית חולים זה לגיטימי אם חיים של בן אדם תלויים בכך וכל עוד זה לא נעשה באלימות (ש' 13-22, ש' 42-43 **לת/5**). כמו כן שב והכחיש שאיים על הצוות הרפואי שאם לא יביאו רופא הוא יהרוג מישהו (ש' 23-32 **לת/5**). לדבריו, ד"ר מס התנהג אליו בגסות ודווקא עליו לא הרים את הקול (ש' 74-75 **לת/5**). עוד הוסיף כי הוא אדם גדול כך שיכולים לתפוס אותו כ"מאיים" אך זו אינה אשמתו (ש' 77 **לת/5**).

54. בעדותו בבית המשפט מסר דורי כי אימו שירית התקשרה וסיפרה לו שסבתו התעוררה מקומה, וכשהגיע למקום ראה כי מיטתה נמצאת כמעט בתוך השירותים ועל הרצפה סביבה פדים ודם, ובני המשפחה מצאו עצמם מבקשים רופא דרך האחיות אשר לא סייעו להם ולא ענו על שאלותיהם הבסיסיות בנוגע למצבה של סבתו. דורי שב על הכחשתו לעניין האיום הנטען על מטופלים אחרים, הגם שתחילה מסר שאולי אמר נוסח דומה, שב וטען כי לא אמר את הדברים ולא התכוון לכך, והוסיף כי אין לו אינטרס לרצוח מטופלים וכי **"מי שרוצח פה מטופלים זה הצוות הרפואי"** (עמ' 117 ש' 4-14, עמ' 118 ש' 13-27 לפרוטוקול). לעניין אמירותיו הנטענות לרועי רוגל לפיהן גם ארבעה מאבטחים לא יעזרו כדי לפנותו מסר כי המאבטחים היו חלק מהדרמטיזציה שהצוות הרפואי בנה כדי לכפר על כך שלא טיפלו בסבתו. דורי טען כי כוונתו הייתה **"כשיש טיפול רשלני והפקרת חיים של בן אדם, גם ארבעה אנשים שינסו להזיז אותי לא ימנעו את זה שסבתא שלי וחולים כמוה מאבדים את החיים שלהם בגלל הרשלנות הזאת"** (עמ' 117 ש' 15-22, עמ' 118 ש' 28-33 לפרוטוקול).

55. לעניין הטענה כי איים על עבודתה של השוטרת אנה מסר דורי כי השוטרת לא מילאה את תפקידה כראוי והוא כאזרח מחויב לעשות כל שביכולתו, במסגרת החוק, על מנת למנוע מאדם כזה לשמש בתפקיד זה (עמ' 117 ש' 23-28 לפרוטוקול). לגביי אמירותיו הנטענות לשוטרת אנה, **"בטח היית שח"מיסטית"**, מסר כי הוא זוכר שאמר את הדברים אך אינו רואה בכך בעיה (עמ' 118 ש' 8-15 לפרוטוקול).

דין והכרעה

56. **כפי שעולה מניתוח הראיות שלעיל, חלק מהנסיבות והדברים שנאמרו במהלך האירוע מוסכמים גם על ההגנה. המחלוקת בין הצדדים היא אך ביחס לחלק מהאמרות שנטען שנאמרו על ידי מי מהנאשמים, וביחס לחלק מהמעשים שיוחסו לנאשמים. בנוסף, לגביי אמרות שמוסכם שנאמרו או מעשים שנעשו, חלוקים הצדדים באשר למשמעותם המשפטית.**

57. ניתוח הראיות, המצב המשפטי וההכרעה יפורטו להלן ביחס לכל אחד מהנאשמים. מובן כי בעת בחינת המעשים והאמרות יילקחו בחשבון כלל הנסיבות, כפי שפורטו בהרחבה לעיל, ובין היתר העובדה שהנאשמים הם בני משפחה בשעתם הקשה, אשר עמדו לצד מיטת חוליה של המטופלת, חגיה בן ישראל ז"ל, אימן של שירית וגלית וסבתו של דורי, שהייתה בתרדמת במשך כשבועיים, ולטענתם ועל פי התרשמותם ראו כי היא פוקחת את עיניה ומגיבה לדברים שנאמרו לה (**נ/7**). מבלי לקבוע מסמרות באשר למשמעות הרפואית של האמור, ניתן רק להניח איזה התרגשות חוו בני המשפחה באותה העת, וברור רצונם כי המטופלת תטופל בצורה המיטבית. בנסיבות אלה ברורה תחושת המצוקה וחוסר האונים שחוו כשלתחושתם הצוות הרפואי אשר היה אמון על טיפולה לא יחס חשיבות נאותה למצב הרפואי הרגיש שנמצאה בו וכשל בטיפול בה, הגם שמובן שאין בידי לקבוע כל קביעה פוזיטיבית באשר לטיב

הטיפול שקיבלה בבית החולים.

עבירת האיומים

58. לכל אחד מהנאשמים מיוחסת בכתב האישום עבירת איומים ביחס לאמרות שנשמעו מפיו. ביחס לחלק מהאמרות כאמור - מסקירת העדויות והמענה עולה כי אין מחלוקת שנאמרו, והמחלוקת היא משפטית ונוגעת לשאלה האם המלל והעובדות מקימות את עבירת האיומים. לגבי חלק מהאמירות קיימת מחלוקת בין הצדדים בנוגע לעצם אמירתן. האמרות שיוחסו לכל אחד מהנאשמים יידונו בקשר לכל נאשם בנפרד.

59. סעיף 192 לחוק העונשין מגדיר את עבירת האיומים וזו לשונו:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

60. כפי שנקבע בפסיקה, בכל הנוגע **ליסוד העובדתי** של העבירה, יש לבחון האם מתקיים איום לפי אמת מידה אובייקטיבית, קרי, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מהישוב על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה, ולא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים מכוונים כלפיו הם הקובעים (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל פ"ד מג(3) 373, ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל פ"ד נב(1) 408). הבחינה האם ביטוי מסוים הוא בעל תוכן מאיים, **"אינה מתבצעת בחלל ריק, כי אם על רקע מערך נסיבותי קונקרטי"**, ויש לבחון לצד בחינת המהות והשליטה של הנאשם על התממשות התוצאה, גם את ההקשר והנסיבות בהם פעל הנאשם ואמר את דבריו לשם בחינת התקיימותם של יסודות העבירה (ע"פ 3140/11 פלוני נ' מדינת ישראל (30.4.2012), ע"פ 6368/09 זקן נ' מדינת ישראל (12.7.2010)).

61. ברע"פ 8736/15 **זילפה צוברי בר נ' מדינת ישראל** (17.1.2018) (להלן: **"עניין זילפה בר"**) הובהר ונומק כי הרכיב **"שלא כדין"** בסעיף 192 לחוק העונשין מתייחס למילה **"פגיעה"** הצמודה לו. משכך, לצורך התקיימות הרכיב **"שלא כדין"** יש להוכיח קיומו של איסור נפרד ביחס להתנהגות הנאשם. עוד צוין כי **"עבירה זו מגבילה את חופש הביטוי. סיווגו של ביטוי כ"איום" מוציא את הביטוי אל מחוץ לתחום הביטוי המוגן. על כן, ככל שיינתן פירוש רחב יותר למושג איום כך יתעצמו המגבלות על חופש הביטוי של הדובר"**. יחד עם זאת, בראי האיסור הפלילי והערכים החברתיים בבסיסו נקבע כי **"יהיו ביטויים שלא יזכו להגנה או שההגנה עליהם תהיה חלשה ביותר נוכח טיבם של הביטויים מחד גיסא ומשקלם של הערכים והאינטרסים המתחרים מאידך גיסא"** (רע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4)).

62. עבירת האיומים היא עבירה התנהגותית שאינה טעונה הוכחת תוצאה, אך היא נדרשת הוכחת **יסוד נפשי** מסוג מטרה, כשגם בהתקיים מודעות ברמת סבירות גבוהה, עד כדי קרובה לוודאות כי הביטוי שנקבע כמאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום, מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה מכוח הלכת הצפיות.

63. בראי המסגרת הנורמטיבית שלעיל, יבחנו האיומים הנטענים.

האיומים הנטענים על ידי שירות

64. על פי עובדות כתב האישום שירית איימה על השוטרת אנה בפגיעה שלא כדין בפרנסתה בכך שאמרה לה: **"כל הצוות הרפואי רוצחים, את לא עושה את עבודתך כראוי, כל הדבר הזה יגיע לתקשורת ואת תאבדי את מקום העבודה שלך"**. בנוסף נטען כי בעת מעצרה המשיכה לאיים בפגיעה שלא כדין בשוטרת אנה בכך שאמרה לה: **"אני אעלה את זה לפייסבוק ולתקשורת ואת תאבדי את מקום העבודה שלך ונגמרה לך הקריירה"**. כבר במענה לכתב האישום אישרה שירית כי אמרה את הדברים גם אם לא בנוסחם המדויק, וכך גם בעת עדותה בבית המשפט. בראי כך, ויתר הראיות, אין מחלוקת עובדתית ממשית בהקשר זה (ראו מענה לכתב האישום שם אישרה שירית כי אמרה לשוטרת **"דברים לא קלים"** וכן שהדברים יגיעו לתקשורת. ראו גם **ת/1** על די **השוטרת אנה**, עדותה של **השוטרת אנה** בעמ' 31 ש' 23 לפרוטוקול, **ועדות שירית** בעמ' 103 ש' 31-34, עמ' 104 ש' 13-1 עמ' 107 ש' 1-3, עמ' 107 ש' 27-19 לפרוטוקול). הגם שמסקנתי היא שהוכח שהאמרות שלעיל נאמרו על ידי שירית, בחינת האמירות על פי הכללים המשפטיים שפורטו לעיל מובילה למסקנה שלא בוססה ביצועה של עבירת איומים על ידה.

65. ודוק, משהמאשימה לא הוכיחה קיומו של איסור בדין לפרסם ביקורת על התנהלות עובדי ציבור ברשתות החברתיות ובתקשורת ולהביע מורת רוח באשר לתפקודם, גם אם כדי להביא לפיטוריהם, היסוד העובדתי של "לא כדין" לא מתקיים בענייננו, **ודי בכך כדי להביא לזיכוי הנאשמת (עניין זילפה בר)**. בהקשר זה יש להזכיר שוב את חשיבות חופש הביטוי, וצמצום ככל שניתן של הפגיעה בו, בהיותו זכות יסוד, כשקיים קושי ממשי בקביעה לפיה רצונו של אזרח להביע ביקורת על עובד ציבור ברשתות חברתיות היא בגדר איום (ראו עוד לדוגמא: ע"פ 856/01 **סער נ' מדינת ישראל** (31.10.2001), ת"פ 370/05 **מדינת ישראל נ' שאול** (28.3.2007), ת"פ 1292/08 **מדינת ישראל נ' גופמן** (4.7.2012) ות"פ 23236-11-10 **מדינת ישראל נ' כוכבי** (5.1.2015)).

66. אם לא די בכך הרי שיש לזכור כי לשירית אין כל שליטה או השפעה על אפשרות התממשות פיטורי השוטרת אנה, כך שגם על פי מבחן השליטה אין המדובר באיום, ונסיבות מקרה זה אינו עומד במבחן האובייקטיבי הנדרש לצורך ביסוס היסוד העובדתי של עבירת האיומים. ועוד, למעלה מן הצורך אוסיף כי גם **היסוד הנפשי** הנדרש לשם הרשעה בעבירת איומים, היינו, במטרה להפחיד או להקניט אינו מתקיים במקרה זה. בראי הנסיבות בכללותן להתרשמותי הדברים נאמרו על ידי שירית מדם ליבה, לאור תחושותיה, במסגרת חופש הביטוי, כדרך של הבעת ביקורת על התנהלות השוטרת אנה, כשהיסוד הנפשי הנדרש להרשעה אף אינו מתקיים מכוח הלכת הצפיות. בנסיבות אלה - **אני מזכה את שירית מביצוע עבירת האיומים.**

האיומים הנטענים על ידי גלית

67. על פי עובדות כתב האישום גלית איימה בפגיעה שלא כדין בגופו ובחיו של ד"ר רונן מס בכך שאמרה לו: **"אחד מאתנו לא יחיה, אתה או אני"**. על פי עובדות כתב האישום הדברים נאמרו בסוף האירוע, לאחר הגעת המשטרה למקום, וכך גם על פי **עדותו של ד"ר מס** לפיה הדברים נאמרו לו בפרוזדור, בזמן ששירית הוצאה אזוקה על ידי המשטרה מהחדר (עמ' 51 ש' 12-13 לפרוטוקול). גלית מכחישה את אמירת הדברים (מענה לכתב האישום, **עדות גלית** עמ' 114 ש' 10-11, עמ' 116 ש' 4-2 לפרוטוקול) ולדבריה אמרה לד"ר מס **"אמא שלי תחיה על אפך ועל חמתך"** (עמ' 113 ש' 33-32 לפרוטוקול).

68. בחנתי את עדותו של ד"ר מס שטען כאמור שאיום על ידי גלית בפרוזדור בעת שהוצאה שירית אזוקה

מהחדר (עמ' 50 ש' 26-27, עמ' 51 ש' 11-12, עמ' 56 ש' 25, עמ' 57 ש' 16-25 לפרוטוקול) אל מול גרסתה של גלית, וכן את דבריה לפיהם איש לא שמע אותה אומרת לו את הדברים (עמ' 114 ש' 1-2 לפרוטוקול), אשר מתחזקים נוכח עדותו של ד"ר מס לפיה הדברים נאמרו בטווח בו רק שניהם שמעו, ולא היה לידם אדם אחר (עמ' 57 ש' 15-16, 19-25 לפרוטוקול).

69. נתתי דעתי גם **לעדוּתה של לודמילה** לפיה הדברים נאמרו מפי גלית כלפי ד"ר מס, ובמסגרת זו גם לכך שלא הייתה חד משמעית בהקשר זה, ולא זכרה אם שמעה את הדברים מכלי ראשון, כשלדבריה לא הייתה בחדר לאחר שהגיעה המשטרה ועמדה ממול (עמ' 77 ש' 24-33, עמ' 78 ש' 1-8 לפרוטוקול). בפרט שקלתי את העובדה שעל פי עדותה של לודמילה דברים אלה נשמעו מפי גלית עוד קודם להגעת המשטרה, בשונה מעדות ד"ר מס וגלית. מסקנתי מן האמור היא כי לא ניתן להסתמך על עדותה של לודמילה בהקשר זה, ולא מן הנמנע ששמעה את הדברים מפי ד"ר מס או מאחרים מצוות בית החולים כששוחחו על האירוע (עמ' 68 ש' 16-18 לפרוטוקול), כך שהערך הראייתי של עדותה בהקשר זה אינו רב, מבלי להטיל דופי בעדותה הכוללת.

70. שקלתי האם נכון לקבוע כי הוכח מעל לכל ספק סביר שהאמרה שיוחסה לגלית נאמרה מפיה על יסוד עדותו היחידה של ד"ר מס, אך לאחר שהזהרתי עצמי כנדרש - לא מצאתי לעשות כן. מבלי להטיל כל דופי שהוא במהימנותו של ד"ר מס ועדותו, לאחר שמיעת עדותה של גלית והתרשמותי ממנה באופן בלתי אמצעי, נותר אצלי ספק, שהוא בגדר ספק סביר, שמא קלט ד"ר מס בחושיו אמרה שונה מזו שנאמרה בפועל מפיה של גלית (אשר אישרה שאמרה **"אמא שלי תחיה על אפך ועל חמתך"**). יש לזכור כי כפי שהציג הסנגור, ד"ר מס אישר פרסומו של פוסט בפייסבוק מטעם בית החולים לאחר האירוע (יסומן עתה - **נ/2א**, במקום **נ/2** שהוא סימון כפול בתיק המוצגים - ד.א.) ולפיו הותקף פיזית, הגם שלא הותקף כאמור ועל פי הסברו חש מאוים פיזית בעת האירוע (עמ' 56 ש' 1-6 לפרוטוקול). בנסיבות אלה בהחלט יתכן שבלהט האירוע, ובשל תחושותיו הקשות באותו המועד, פירש דברים שנאמרו לו כמלל המאיים עליו העיד. בנוסף, מצאתי קושי להסתמך על עדותו של ד"ר מס כעדות יחידה לצורך הרשעה בהקשר זה, גם בשים לב לכך שמלל דומה כלפי ד"ר מס **"אחד מאיתנו לא יצא מפה חי"** יוחס על ידי **העד ינצ'וק** בכלל לדורי ולא לגלית, ואף נטען שנאמר בשלב אחר ומוקדם יותר של האירוע (**ת/21** ש' 69-70). גם בכך יש כדי לתרום לאותו ספק סביר שנותר בקשר לאמירת האמרה על ידי גלית.

71. **בנסיבות אלה - אני מזכה את גלית מביצוע עבירת האיומים שיוחסה לה - מחמת הספק.**

72. בסעיף 7 לכתב האישום נטען כי גלית ושירית נכנסו לחדר וצעקו שרוצחים את אימן, וגלית צעקה שיזמינו משטרה כי **"עוד מעט יהיה פה רצח"**. אמנם לא ברור מעובדות כתב האישום האם גם בגין דברים אלה, המוכחים על ידה (המענה ועמ' 115 ש' 20-26 לפרוטוקול), הואשמה גלית באיומים, אך גם אם נאמרו הדברים מפיה (ראו **הודעת ינצ'וק ת/21** ש' 13-14 ו- 39-40), וככל שיוחסה לה עבירת האיומים בהקשר זה, אבהיר שאינני מוצאת שהאמרה עונה להגדרת עבירת האיומים, בראי הכללים המשפטיים שפורטו לעיל, ובנסיבות בהן נאמר המשפט - מיד לאחר שעל פי כתב האישום צעקה שרוצחים את אמא, ובחינת המשפט בכללותו. אשר על כן, וגם בהקשר זה - אינני מוצאת כי בוסס ביצועה של עבירת איומים על ידי גלית.

האיומים הנטענים על ידי דור

73. כתב האישום מייחס לדורי מספר אמירות שנטען שמקימות את עבירת האיומים. כך, על פי עובדות כתב האישום נטען כי משהסבירה האחות לודמילה לדורי שהרופא יגיע מיד כשיסיים מחויבות כלפי חולה אחר, איום דורי בפניה בפגיעה שלא כדין בחולים המאושפזים בכך שאמר לה: **"תזמינו לפה משטרה, תביאו עוד מאבטחים, אני אשבור פה את כולם"** וכן כי אמר **"אם אני לא אראה רופא, אני ארצח חולים"** ו**"אם לא יגיע רופא תוך 10 דקות אני ארצח פה את כולם, את הצוות הרפואי והמטופלים"**. בנוסף נטען שצעק שידאג לפטר אותם.

74. מפירוט הראיות לעיל עולה כי על פי גרסתה של **האחות לודמילה** איום דורי על מטופלים אחרים במחלקה (עמ' 73 ש' 33-34, עמ' 74 ש' 24-25, עמ' 80 ש' 25-26 לפרוטוקול). לטענתה עמד דורי בפתח דלת החדר ואמר שיהפוך מיטות עם חולים וירצח מטופלים (עמ' 74 ש' 15-17 לפרוטוקול). עוד מסרה כי נבהלה מהצעקות והאיומים לרצוח צוות ומטופלים (עמ' 83 ש' 23 לפרוטוקול). לחיזוק ותמיכה באמיתות דבריה של לודמילה, עדותה של האחות מלק אשר מסרה שממש בעת האירוע אמרה לה לודמילה שדורי אמר **"אם לא מביאים לי רופא אני הורג מישהו"** (ש' 34 לת/17, ועמ' 68 ש' 24-25 לפרוטוקול) וכן כי אינה מסוגלת להמשיך לטפל כי **"הבחור מאיים עליה"** (עמ' 66 ש' 28-29, עמ' 67 לפרוטוקול). גם על פי עדותו של ד"ר מס, לודמילה התקשרה אליו במהלך האירוע ומסרה לו שמישהו הקשור למשפחת המטופלת מאיים בין השאר **"לפגוע במטופלים אחרים"** ואף משמיע איומים כלפיו (עמ' 46 ש' 6-8, עמ' 47 ש' 15-16 לפרוטוקול). ד"ר מס לא זכר את המלל המדויק, וציין כי דובר על **"לשלוף את הצינורות הנשמה או משהו כזה"** (עמ' 51 ש' 1-5, עמ' 46 ש' 3-16 לפרוטוקול).

75. דורי מסר תחילה שאינו זוכר אם אמר שירצח מטופלים ויתכן ואמר נוסח דומה. לאחר מכן תיקן ומסר שלא אמר את הדברים והוסיף **"לא לזה התכוונתי... את המשפט הזה בחיים לא אמרתי, אין לי אינטרס מן הסתם לרצוח מטופלים. המשפחות שם היו בעדינו"** ו**"מי שרוצח פה מטופלים זה הצוות הרפואי"** (עמ' 117 ש' 4-14, עמ' 118 ש' 13-27 לפרוטוקול). בעדותו ציין דורי את השוני בין סביל לפעיל, טען כי התריע על הרג חולים ברשלנות, שהוא רצח בעיניו, והכחיש שאיים (עמ' 118 ש' 16-20 לפרוטוקול).

76. לאחר בחינת הראיות, למרות הכחשתו של דורי, ולאור השתלבות עדויות עדי התביעה, הגם שחלקם לא זכר את המלל המדויק, אני מוצאת כי הוכח מעל לכל ספק סביר על יסוד עדותם של לודמילה, ד"ר מס, מלק, וינצ'וק כי דורי איום לפגוע ולשבור, לכל הפחות את **"כולם"** (ובכלל זאת נכללים כמובן גם מטופלים), כשבשל הספק לגבי מלל האיום לגבי **"המטופלים"** ו**"רציחתם"**, לא אקבע כי השתמש במלל המדויק שפורט בכתב האישום ואף לא במילה **"רצח"**. אבהיר כי נתתי דעתי לטענות ההגנה כנגד הסתמכות על עדותה של לודמילה ובכללן לכך שכפי שציין הסנגור, על פי **ת/1**, דוח הפעולה של השוטרת אנה, לא מסרה לה לודמילה על האיומים הנטענים מיד בסמוך לאירוע. איני מתעלמת מהאמור. יחד עם זאת, בראי העדויות המפורטות לעיל, לפיהן סיפרה לודמילה על איומים למלק, לד"ר מס ולאחרים עוד במהלך האירוע (מבלי להתעלם מכך שעל פי עדותם התייחסה לאיומים על מטופלים במלל שלא צוין בכתב האישום), והתרשמותי לחיוב בהקשר זה מעדותה, איני מוצאת ליתן לכך את המשמעות שמבקש הסנגור כי אתן. זאת בפרט כשבכל הנוגע לאיומים שהשמיע דורי, אין המדובר בהסתמכות על עדותה היחידה של לודמילה מכלי ראשון, ועל פי עדות המאבטח ינצ'וק, גם הוא שמע את דורי אומר **"תזמינו לפה משטרה תביאו עוד מאבטחים אני אשבור פה את כולם"** (ת/21 ש' 63-64), אמרה שגם אותה הכחיש דורי.

77. נתתי דעתי לכך שעל פי הודעתו הקצרה של רועי אחראי המשמרת במשטרה נ/5, לא מסר דבר על מלל איום זה (או אחר), אך בשים לב לכך שהודעתו תמציתית וקצרה, והדברים בהודעתו המפורטת יותר של ינצ'וק לפיה שמע את הדברים מפי דורי, עולים כאמור בקנה אחד עם עדות לודמילה ויתר הראיות, ומבלי להתעלם ממועד גביית עדותו, מסקנתי היא כי כאמור ביצוע העבירה הוכח כנדרש.

78. בנוסף לאיום אשר פורט לעיל, על פי כתב האישום נטען כי עם מעצרו אמר דורי לצוות הרפואי "חכו אני עוד אחזור לפה". בחקירתו במשטרה אישר דורי את האמור אך טען כי אין המדובר באיום (ש' 29 לת/18), הגם שהכחיש שאמר את הדברים במענהו לכתב האישום. גם על פי גרסתה של השוטרת אנה בעת שהובל אל מחוץ למחלקה הסתובב דורי ואמר "חכו אני עוד אחזור לפה" (ת/1). בראי עדותה של השוטרת אנה בה אני מוצאת לתת אמון, ובשים לב לאישורו של הנאשם את האמור בחקירתו ת/18, אני מוצאת כי הוכח מעל לכל ספק שבדורי אמר את הדברים.

79. בחנתי את טענתו של דורי בת/18 לפיה אין המדובר באיום - אך זו אינה מתקבלת. כאמור, בעת בחינת קיומן של יסודות העבירה יש לבחון גם את נסיבות אמירתה. במקרה זה אמר דורי "חכו אני עוד אחזור לפה" מיד ובסמוך למעצרו בהמשך להתנהלותו בבית החולים ולאחר עימות עם הצוות שם, כשאף בוסס שאיים עליהם. כשאלה הם פני הדברים, האמרה, שיכולה לשאת אופי תמים וחברתי בנסיבות אחרות, עונה להגדרת איום, מקיימת את היסוד העובדתי של העבירה, ויש בה כדי להפחיד או להקניט על פי המבחן האובייקטיבי כנדרש. כידוע, לעניין הוכחת הכוונה המיוחדת מסוג מטרה - יש להוכיח כי הנאשם אמר את הדברים תוך מטרה להשיג את היעד של הפחדת או הקנטת המתלונן, ובמקרה זה השתכנעתי כי אלו הם פני הדברים. למעלה מן הצורך אציין כי יסוד המטרה אף מוכח במקרה זה מכוח הלכת הצפיות, משהמדובר בנסיבות בהן יש להסיק שכל אדם במצבו של הנאשם היה צופה התממשות זו ברמה גבוהה של הסתברות.

80. לאור כלל המפורט לעיל - אני קובעת שבדורי ביצע את עבירת האיומים אשר יוחסה לו בכתב האישום.

81. בכתב האישום יוחסה לדורי עבירת איומים נוספת, כלפי השוטרת אנה, כשנטען שבעת מעצרו איים בפגיעה שלא כדין בפרנסתה כשאמר לה: "את בטח היית שחמיסטית, את לא מבינה כלום מהחיים שלך, את תאבדי את העבודה שלך ותלכי להיות מאבטחת במקדונלדס". דורי עצמו אינו מכחיש כי אמר לשוטרת אנה את הדברים, אך מסר שלטענתו היא לא מילאה את תפקידה כראוי והוא כאזרח מחויב לעשות כל שביכולתו, במסגרת החוק, על מנת למנוע מאדם כזה לאחוז בתפקיד החשוב שהיא מחזיקה (עמ' 117 ש' 23-28 לפרוטוקול). לגביי אמירותיו הנטענות לשוטרת אנה, "בטח היית שחמיסטית", מסר כי הוא זוכר שאמר את הדברים אך הוא לא רואה בכך בעיה (עמ' 118 ש' 8-15 לפרוטוקול). גם אני שותפה לדעתו. אינני מוצאת בדברים שאמר כל איום גם מהטעמים שפורטו בעניינה של שירת לעיל, ולא בוססו רכיבי עבירת האיומים בקשר לאמרה זו - על כן הרשעתו של דורי בעבירת איומים איננה כוללת אמרה זו.

התנהגות פרועה במקום ציבורי

82. כלל הנאשמים הואשמו בביצוע עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי. סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין קובע:

216. (א) העושה אחת מאלה, דינו - מאסר ששה חדשים:

(1) מתנהג באופן פרוע או מגונה במקום ציבורי;

83. העבירה הנדונה היא עבירה התנהגותית שמטרתה למנוע התנהגות פרועה או גסה במקום ציבורי, כהגדרתו בסעיף 34כד לחוק העונשין. האיסור הקבוע הוא איסור "עצמאי" ואין צורך שההתנהגות האסורה תהא מנועה על פי כל הוראה בדיון. **היסוד העובדתי** הנדרש הוא מעשה או מחדל, במובנו הרחב. על ההתנהגות לעורר דחייה בשל מידה ניכרת של גסות ופגיעה באחר או בערך חשוב, כגון הפרת הסדר והשלום במקום ציבורי, ולא די בהעדר נימוסים ובהעדר תרבות ומסורת או התנהגות גסה כדי להקים את היסוד העובדתי לעבירה (ע"פ (מח' חי') 2813/02 **חאלד מוחמד נ' מדינת ישראל**, (17.2.2003)). מבחן "פסלותה" של התנהגות הוא מבחן אובייקטיבי של אדם סביר, ואין צורך להוכיח כי אותה התנהגות גרמה בפועל להפרת הסדר והשלום (ראו י. קדמי בספרו **על הדין בפלילים**, חלק רביעי (2241)). **היסוד הנפשי** הנדרש לצורך הרשעה בעבירה הוא מסוג "מודעות" כלפי טיב המעשה ואין דרישת "כוונה". כפי שהפנה הסנגור, בפסיקה נדונה הזהירות בה יש לנקוט בעת בחינת התקיימותה של העבירה לאור עמיתותה, והאיוון הנדרש מכוח חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, כשרק במקרים מובהקים בהם ברור כי מתקיימים יסודות העבירה - יש להרשיע את הנאשם בביצועה.

84. בחנתי את הראיות אשר פורטו לעיל בהרחבה לשם הכרעה בשאלה האם ביצעו הנאשמים את העבירה. כפי שעולה מעדויות עדי התביעה שנשמעו, בהן מצאתי ליתן אמון נוכח השתלבותן זו בזו, ואשר נתמכות בחלק מפרטיהן בעדויות הנאשמים עצמם, האירוע הנדון היה אירוע מתמשך במהלכו הטיחו הנאשמים עלבונות בצוות הרפואי, הרימו קולם וצעקו בחדר המוגבר בו שהו גם חולים נוספים שמצבם מן הסתם מורכב גם הוא, הצוות הרפואי נאלץ לקרוא למאבטחי בית החולים, והאחות האחראית על החדר המוגבר (לודמילה) לא הרגישה בטוחה להישאר בחדר על פי עדותה (ראו **עדות לודמילה** עמ' 73 ש' 33-34 לפרוטוקול, **עדות האחות ז'אנה** עמ' 63 ש' 11-21 לפרוטוקול, **עדות האחות מלק** עמ' 66 לפרוטוקול ועדותו של ד"ר מס).

85. גם **המאבטח ינצ'וק** מסר בת/21 כי שמע את צעקות המשפחה כשנקרא למקום, כשלדבריו ניסה להרגיע ולהסביר אך אלה לא הקשיבו וזלזלו בו. לדבריו, לאחר שסבר שהאירוע נרגע עזב את המקום. כשהתקבלה קריאה נוספת הגיע שוב למקום אז הבחין בדורי אשר איים על הצוות הרפואי, לצד אמרות גזעניות וצעקות מפי הנאשמים, תוך שהפנה להתנהלותה של גלית ואמירתה "**עוד מעט יהיה פה רצח**" (אותה הכחישה). לדבריו, ניסיונות ההרגעה נכשלו ואחראי המשמרת נאלץ להזמין משטרה, וגם לאחר הגעת המשטרה אחת האחיות לא התייחסה לשוטרת אנה שנאלצה לעצרה. דבריו אלה תומכים ונתמכים בעדות אחראי המשמרת **רועי** לפיהם לא הצליח להרגיע את הנאשמים, הזמין משטרה ושימש כחוצץ בין הנאשמים לצוות הרפואי עד להגעת השוטרים (נ/5).

86. על פי הראיות ובכללן נ/7 (הסרטון) גם לאחר הגעת המשטרה התלהמו הנאשמים, שירת סירבה לעזוב את החדר על אף שהתבקשה לעשות כן על ידי השוטרת אנה, ועל פי עדותה של השוטרת אנה במהלך האירוע הרימו הנאשמים את קולם, צעקו והפרו את הסדר, עד אשר נעצרה שירת, שעל פי עדותה של השוטרת, סירבה לשתף פעולה למרות שניסתה למנוע את כניסתה לחדר והזהירה אותה מספר פעמים (נ/1, עמ' 24 ו-39 לפרוטוקול). הנאשמים כמפורט לעיל אינם כופרים בכך שפנו באמירות שונות לצוות, וכי טענו שרוצחים את אמם וסרבו להתפנות (הגם שאינם מאשרים את כלל הפרטים שנשמעו מפי צוות בית החולים והשוטרת אנה), לצד זאת טוענים טענות קשות

כלפי הצוות הרפואי, התייחסותו אליהם, ואופן הטיפול במטופלת וכן כלפי השוטרת אנה. אמנם נכון כי רגעים אלה בבית החולים היו מתסכלים וקשים ביותר עבור הנאשמים על פי התרשמותי, לאחר שאף שמעתי את עדותם, נוכח תחושותיהם הקשות והאותנטיות באשר לאופן הטיפול במטופלת והדאגה לה במצבה, אך עם כל ההבנה למורכבות האירוע עבורם, אין בכך כדי להצדיק את התנהלותם המתמשכת לאורך האירוע בחדר המוגבר בבית החולים המקימה את יסודות העבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי, גם לאחר בחינת נסיבות האירוע בזהירות הנדרשת.

87. על אף טענת הסנגור, מעשי הנאשמים אף אינם בגדר זוטי דברים לפי סעיף 34 לחוק העונשין. כידוע, לא ניתן לערוך רשימה סגורה ומפורטת של מקרים בהם תחול ההגנה, אלא יש לבחון כל מקרה על נסיבותיו, ואף בזהירות רבה, בין היתר מהטעם שההגנה תרוקן מתוכן עבירות הנתפסות כקלות. הדגש הוא בשאלה האם מבחינה מהותית, מתאים לעבירה הנדונה בנסיבותיה הכלל של העדר עניין לציבור, גם מקום בו נקבע כי בוצעה בפן הטכני והפורמאלי. בחנתי את נסיבות ביצוע העבירה על ידי הנאשמים: בשים לב למקום בו בוצעו המעשים, בית החולים, בחדר המוגבר בו מטופלים מטופלים נוספים שגם בריאותם ושלוות נפשם חשובה, תוך הפרעה לצוות הרפאי והעלבותם, הסירוב לעזוב את החדר, הצעקות והפרת הסדר עד אשר נדרש הצוות הרפואי לזמן מאבטחים ומשטרה (גם אם זו זומנה גם על ידי שירות), כשהמדובר באירוע מתמשך ואין המדובר במעשה נקודתי של הנאשמים - קביעתי כאמור היא כי אין המדובר בזוטי דברים בעינינו. אשר למבחנים הרלוונטיים לתחולת הסייג ראוי. קדמי בספרו **על הדין בפלילים**, חלק ראשון, 556, ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עזיזיאן (8.12.1999) פ"ד נג(5), 747 וכן ע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל (14.07.2005).

88. **אשר על כן - אני קובעת כי הנאשמים ביצעו עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי.**

טענות להגנה מן הצדק ומחדלי חקירה

89. בפי ההגנה עוד מתחילת ההליך טענות הנוגעות להגנה מן הצדק מסוג אכיפה בררנית. כידוע, על פי סעיף 149(10) וסעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") מוסמך בית המשפט לבטל אישום אם השתכנע כי "**הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית**". בחקיקת סעיף 149(10) לחסד"פ קיים עיגון חלקי של ההלכות שנקבעו בעניין הגנה מן הצדק עוד טרם חקיקתו ועל פי קביעת בית המשפט העליון, גם לאחר חקיקת הסעיף ממשיך לחול המבחן התלת שלבי לתחולת ההגנה מן הצדק אשר נקבע בע"פ 48855/02 מדינת ישראל נ' **בורוביץ** פ"ד נט(6) 776, 807 (להלן: "**הלכת בורוביץ**").

90. לפי המבחן התלת שלבי, לשם בחינת תחולת ההגנה ראשית יש לזהות את הפגמים שנפלו ולעמוד על עוצמתם. בשלב השני יש לבחון האם קיימת פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות בניהולו של ההליך, תוך איזון בין האינטרסים השונים ובין היתר, חומרת העבירות, עוצמתן של הראיות, נסיבות הנאשם וקורבן העבירות, מידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן, הפגיעה בזכויותיו של הנאשם והנסיבות לגרימתה, והשאלה אם פעלה הרשות בזדון או בתום לב ומידת אשמה. השלב השלישי עניינו במלאכת האיזונים בין האינטרסים התומכים בהמשך קיומו של ההליך לאור האינטרס הציבורי לצדו במקרה הקונקרטי הנמצא בפני בית המשפט, לבין האינטרסים השוללים המשכו בנסיבותיו כש"**ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה מהלך קיצוני שבית המשפט אינו נזקק לו**

אלא מטעמים חריגים".

91. בקשר לאפליה באכיפת הדין, ברע"פ 1611/16 **מדינת ישראל נ' ורדי** (31.10.2018) (להלן: "**עניין ורדי**") נסקרה על ידי המשנה לנשיאה, כב' השופט מלצר המסגרת הנורמטיבית ונקבע כי טענה של הגנה מן הצדק בגין אפליה בהגשת כתבי אישום עשויה להתקבל גם במקרה שמקורה של האפליה ברשלנות, טעות בשיקול דעת או מחדל של רשויות האכיפה ללא כוונת זדון, ולא רק בשל פעולה שלהן מתוך שיקולים זרים (פסקה 68) (ראו גם: ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פולדי פרץ** (10.9.2013) (להלן: "**עניין פרץ**") וקביעת כב' שופטת ד' ברק ארז בע"פ 7621/14 **גוטסדינר נ' מדינת ישראל** פסקה 56, 57 (1.3.2017) (להלן: "**עניין גוטסדינר**").

92. יחד עם זאת נקבע כי קבלת טענת הגנה מן הצדק בגין אכיפה בדרגית תיעשה במקרים חריגים בלבד (ראו גם דברי כב' השופטת ברק-ארז **בעניין גוטסדינר**: "**קבלת טענה של אכיפה בדרגית תיעשה במקרים חריגים שבהם הוכחה הפליה פסולה. אמת המידה התוצאתית היא חשובה, אך זו צריכה להניח בסיס של ממש לטענת ההפליה**"). על פי כב' השופט מלצר **בעניין ורדי**, משמעות הדברים היא כי באותם מחדלים או מעשים רשלניים יש משום פגם הפותח את שערי המבחן התלת שלבי אשר נקבע בהלכת בורוביץ. יחד עם זאת: "**אין בכך כדי ללמד שיש ליחס משקל ממשי לכל טענה באשר לטעות או מחדל מצד רשויות האכיפה, אלא לליקוי מהותי שכזה**". בעת בחינת הטענה לאפליה ולשם הכרעה בשאלה האם היא מצדיקה קבלת טענה של הגנה מן הצדק, יש לבחון אף את עצמת הזיקה והקרבה בין עניינו של הנאשם לבין ענינם של אלה שלא הועמדו לדין וענינו של הנאשם משווה אליהם (היינו את קבוצת השוויון), (להרחבה ראו: ת"פ (שלום ת"א) 4822-05-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (28.04.2019)).

93. בראי המסגרת הנורמטיבית שלעיל נתתי דעתי לטענות ההגנה לפיהן המדיניות הנוהגת בפועל היא שתיקים דומים המייחסים איומים על צוות רפואי נסגרים על ידי המאשימה בהסדר מותנה או בעילה של חוסר עניין לציבור, וקבוצת השוויון הרלוונטית לענייננו היא רשימת אותם המקרים אליהם הפנה הסנגור בבקשתו בכתב מיום 4.8.2020 (להלן: "**הבקשה בכתב**"). בנסיבות אלה טען הסנגור כי כתב האישום כנגד הנאשמים הוגש אך משום שהואשמו גם בעבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי, שלא נמנתה מבחינת מועד ביצועה על העבירות לגביהן ניתן לערוך הסדר מותנה, כשלטענתו המדובר בעבירה קלה יחסית, הנבלעת בעבירת האיומים שיוחסה לנאשמים שהיא העבירה העיקרית, והיא אף בגדר "כפל אישום". כן הפנה הסנגור למספר בודד של מקרים בהם נקבע הסדר מותנה גם בקשר לעבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי ביחס לתקופה בה לא הייתה העבירה בין העבירות לגביהן ניתן להורות כאמור.

94. לצד זאת בחנתי את טענות המאשימה לפיהן שיקולי התביעה רחבים ואין במקרה יחיד כזה או אחר כדי ללמד על אכיפה בדרגית, כשבית המשפט אינו שם עצמו בנעליה של הרשות המנהלית, והתערבותו בהחלטותיהן של רשויות התביעה תיעשה במקרים חריגים בלבד, תוך הפנייה לפסיקה. ב"כ המאשימה טען כי ההגנה לא הצליחה לעמוד ברף הנדרש לצורך הוכחת השתייכות לקבוצת שוויון והוסיף כי המקרים הבודדים אליהם הפנה ב"כ הנאשמים אשר נסגרו בהליך הסדר מותנה טרם כניסת עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי לסל העבירות בגין ניתן לערוך הסדר מותנה, הם בגדר "טעות סטטיסטית", אינם עונים לדרישת הפסיקה ואינם מוכיחים אכיפה שונה לאורך זמן

ובאופן שיטתי. עוד ציין כי אין כל איסור לקבוע מספר עבירות על יסוד מסכת עובדתית אחת. בנוסף, כי אין בהעדרה של הנחייה מתי ינקטו הליכים פלייליים בעבירת איומים כדי להוביל לביטול כתב האישום.

95. כבר בתחילת הדיון חשוב לציין כי הטענה לאכיפה בררנית בקשר לעבירת האיומים לבדה רלוונטית פחות במקרה זה, וודאי בקשר לעניין של שרית וגלית אשר זוכו כאמור מביצוע עבירה זו. יש להזכיר כי לאורך כל ההליך, בצדק טענו שרית וגלית כי לא ביצעו את העבירה וכי ממילא סגירת תיק בהסדר מותנה מותנית כידוע בהודיית נאשם בביצוע העבירה, כשאיש מהנאשמים לא הודה בביצועה.

96. אמנם תחילה עולה תחושת חוסר נוחות מסוימת בקשר להגשת כתב אישום כנגד הנאשמים בעבירת האיומים חלף הפניית התיק להליך של הסדר מותנה, כשקיימים מקרים רבים בהם, כפי שהדגים הסנגור, נערך עם נאשמים הסדר מותנה בנסיבות של איומים קשים על צוות רפואי או נסיבות מחמירות אחרות. יחד עם זאת, בעת בחינת הטענה לאפליה והעתירה לביטולו של כתב האישום בהקשר זה יש לתת את הדעת לשוני בין המקרים שהודגמו על ידי הסנגור למקרה דנן בשני רבדים.

97. ראשית, בכל הנוגע לעניינו של דורי - הוא היחיד שנקבע שביצע את עבירת האיומים, יש לזכור כי נקבע שהשמיע דברי איום בשתי הזדמנויות, בזמנים שונים במהלך האירוע, כלפי גורמים שונים, על החומרה שבכך, ובשונה מאירועים נקודתיים, גם אם חמורים, אשר הודגמו על ידי הסנגור. ראו והבחינו מהדוגמאות אליהן הפנה הסנגור בבקשתו בכתב למעט מקרה אחד בפל"א 110794/2019 אליו הפנה שגם נסיבותיו שונות ובוודאי שאינו יכול ללמד על הכלל, שם דובר במי שהשמיע שני איומים בשני מועדים שונים כלפי רופא, האחד בפניו והשני בשיחת טלפון בפני שוטרת.

98. שנית, כפי שהפנו הצדדים שניהם, במקרה זה הואשמו הנאשמים לצד עבירת האיומים גם בעבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי שלא הייתה כלולה ברשימת העבירות בגין ניתן היה לערוך הסדר מותנה בשים לב למועד בו בוצעה. טענת הסנגור לפיה העבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי נבלעת בעבירת האיומים שיוחסה לנאשמים איננה מתקבלת בראי הנסיבות, ולהשקפתי במקרה זה עבירה זו עוטפת וחובקת את ההתרחשויות כולה, לצד דברי האיום שקבעתי שהושמעו מפי דורי, כשיש לזכור כי קבעתי שהנאשמות ביצעו עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי גם לאחר זיכוי מביצוע עבירת האיומים.

99. אמנם, על פי הפניית הסנגור בבקשתו בכתב קיימים מקרים בודדים בהם נערך הסדר מותנה גם לגבי מי שביצעו עבירה זו טרם כניסתה לרשימת העבירות. יחד עם זאת, בשים לב למיעוט המקרים שהודגמו בבקשה בכתב בהם נערך הסדר מותנה לגבי עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי (4 במספר) שאינו יכול להעיד על הכלל, אשר נעברו טרם המועד הרלוונטי, השוני בין הנסיבות שם לעניינו (ראו והשוו), ובשים לב לכך שבעת הגשת כתב האישום הואשמו הנאשמות לצד עבירה זו גם בעבירת איומים, לא מצאתי כי מתקיימים בהקשר זה התנאים המצדיקים סעד של ביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק או אפליה בעניין. טענות בהקשר זה שמורות לסנגור להמשך ההליך. בכל הנוגע לעניינו של דורי, מקל וחומר, בנסיבות שפורטו, לא מצאתי כי בוססה הגנה מן הצדק ואפליה המצדיקה את ביטול כתב האישום כנגדו מהנימוקים שפורטו לעיל (ראו והבחינו רע"פ 6478/18 **מדינת ישראל נ' י**

אורי אור קמארי (23.1.2019) גם בקשר להעדר מדיניות אחידה בהעמדה לדין).

100. במסגרת בחינת הטענה להגנה מן הצדק, בחנתי גם את טענת ההגנה למחדלי חקירה, ובפרט לכך שבעת החקירה לא נגבו עדויות חשובות מאחיות מהצוות הרפואי (אינה ודבי) שאין חולק שהיו עדות לאירוע ועדות הייתה רלוונטית ואולי אף מיטיבה להגנה (ראו בהקשר זה עדותו של רס"ר חיים וינר עמ' 40 ש' 25-26, עמ' 41 ש' 26-29 לפרוטוקול, ומזכרו ת/6). הסנגור קבל על כך שהמשטרה לא ביצעה כל פעולה בהמשך לסירוב בית החולים למסור את פרטי האחיות, ובכלל זאת לא פנתה לבית המשפט לקבלת צו שיוורה לבית החולים למסור את הפרטים הנדרשים. אזכיר כי בתחילת המשפט, לבקשת הסנגור, הוצאתי צו לפי סעיף 108 לחסד"פ באמצעותו התקבלו מבית החולים פרטי האחיות. הפרטים נמסרו להגנה אך העדות לא זומנו, והסנגור עדכן כי "אין זכורות כיום". מדבורה אלישע אף התקבל מכתב לתיק לפיו איננה זוכרת כיום את פרטי האירוע (נ/6).

101. אמנם יש להצר על כך שהמשטרה לא פעלה לגבות עדות מכלל העדים לאירוע, כפי שהיה מצופה ממנה, ולא נקטה בפעולות בהן יכולה הייתה לנקוט לפי דין, ככל שנתקלה בסירוב למסור עדות או פרטים או שיתוף פעולה מטעם בית החולים. יחד עם זאת, לאחר בחינת עדויות העדים שהעידו, כשקביעותי העובדתיות בוססו על מספר עדויות התומכות זו בזו, ואף על דברי הנאשמים עצמם, לא מצאתי כי יש במחדל חקירה זה, הגם שאין להקל בו ראש, להוביל לזיכוי הנאשמים (ראו והבחינו ת"פ (ת"א) 2725-06-16 **מחלקה לחקירות שוטרים נ' בן פלדמן** (28.5.2017)).

102. באופן דומה, אין בעובדה שלא נערכו עימותים בתיק כדי להוביל לזיכוי הנאשמים או לביטול כתב האישום באופן אוטומטי, הגם שמוכן שחוסר ראייתי רלוונטי נלקח בחשבון על ידי (ראו לדוגמה זיכוי של גלית מביצוע עבירת איומים כלפי ד"ר מס חרף עדותו, בשים לב להיותה עדות יחידה, לאור קביעתי בדבר קיומו של הספק הסביר שקם בהקשר זה). באופן דומה, והגם שלא נעלם ממני ששירית לא הוזהרה ואף לא נחקרה בחשד לביצוע עבירת איומים אך הואשמה בביצועה, אינני מוצאת כי המדובר במחדל היורד לשורש העניין - וממילא מצאתי לזכותה מעבירה זו בפן המהותי.

103. כידוע, קיומם של מחדלי חקירה, ואפילו חמורים, אינו מוביל בהכרח לזיכוי הנאשם (או לביטול כתב האישום). בקשר למחדלי חקירה על בית המשפט לבחון האם קיים חשש כי קופחה הגנת הנאשם. זיכוי או ביטול כתב האישום בשל מחדלי חקירה שמור למקרים בהם לא ניתן כמעט בשום דרך להצדיק את אופן התנהלות הרשויות. המאשימה אינה חייבת להגיש את הראיה המקסימלית, כי אם את הראיה המספקת, כשעל מנת להכריע בנפקות מחדל החקירה ובשאלה האם קופחה הגנת הנאשם יש לבחון את מכלול הראיות. ראו: ע"פ 5019/09 **חליונה נ' מדינת ישראל** (20.8.2013), ע"פ 8447/11 **סולימאן נ' מדינת ישראל**, פסקה 24 (24.9.2011), ע"פ 8187/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 38 (9.8.2013), ע"פ 8956/18 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל**, פסקאות 34-35 (3.11.2019), ע"פ 9284/17 **חורש נ' מדינת ישראל** (5.3.2020), ע"פ 9306/20 **מארון ברגות נ' מדינת ישראל**, פסקה 16 (29.4.2021). במקרה דנן כאמור, לא מצאתי כי יש במחדלי החקירה להוביל לזיכוי הנאשמים או לביטול כתב האישום בעניינם. יחד עם זאת, ניתן יהיה ליתן משקל למחדלים שנפלו בהמשך ההליך.

104. נתתי דעתי גם לטענה למעצרה הבלתי חוקי של שירית, לכך שלא הוחתמו שירית ודורי על דוחות המעצר,

ולכך שמדוחות המעצר עולה שהודע להם שהם חשודים בעבירה של "הפרת סדר" (בשונה מהתנהגות פרועה במקום ציבורי כלשון סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין).

105. מושכלות ראשונים הן כי במקרה של חשד לביצוע עבירה, גם כאשר עולה צורך בהגבלת חירותו של חשוד, חירותו תוגבל במידה הנדרשת בלבד ולא מעבר לכך. כך, מקום בו די בעיכוב חשוד, אין מקום למעצר. אשר לטענות בקשר למעצרה של שירית, בעניינה קם חשד סביר לביצוע עבירת התנהגות פסולה במקום ציבורי כפי שעולה מדוח הפעולה **ת/1**, ואף צוין חשד לביצוע עבירת איומים. כפי שעולה מדוח הפעולה, מעדותה של השוטרת אנה ומנ/7 שירית לא שעתה להוראות השוטרת אנה, לא צייתה לכללי המקום על אף שהוזהרה על ידה שאם לא תשתף פעולה ותפר את הסדר הציבורי בבית החולים תיעצר. בנסיבות אלה אינני מוצאת כי בעת מעצרה, אשר התבצע כמוצא אחרון, הופעל שיקול דעת פסול על ידי השוטרת אנה או כי המדובר במעצר בלתי חוקי.

106. אמנם מוטב היה לו הייתה השוטרת אנה מחתימה את דורי ושירית על דוחות המעצר ובדוחות אלו היה נכתב מלל העבירה הנכון. יחד עם זאת, ואף בשים לב לכך שלא נטען שהשוטרת אנה לא ציינה את החשד באזני הנאשמים (גם אם השתמשה במלל מעט שונה ממלל הסעיף) אין בכשלים אלה כדי להביא לקביעה לפיה המדובר במעצר בלתי חוקי.

107. בראי קביעותי שלעיל, ולאחר שאף בחנתי את הטענות להגנה מן הצדק ואת הכשלים שנפלו כמכלול, מצאתי כי אין מקום לבטל את כתב האישום במקרה דנן בקשר למי מהנאשמים מטעמי הגנה מן הצדק.

108. סוף דבר - אני מורה על זיכוי נאשמות 2 ו-3 מביצוע עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין אשר יוחסה להן, על הרשעתו של נאשם 1 בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ועל הרשעת שלושת הנאשמים בביצוע עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ז' תמוז תשפ"א, 17 יוני 2021, במעמד הצדדים